DACIA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ

N.° 15

PRO PATRIA SEMPER

1954
Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * *

Tribună de luptă românească
* * * * * * * * * * * * * * *

Redactor : Faust Brădescu

Anul VIII - nº 15 Septembrie 1954

CUPRINSUL
****

EDITORIAL pag
Scrisoare deschisă democratilor nostri de Serafim Bratocea... 3
DESPRE DISIDENTĂ
Disidenti din toate tările, uniti-vă de Lucian Furdui........ 5
POLITICE
Ezitări de Ing. Dumitru Mihăescu............................ 8
Conducerea Tării ?...de.Marcel Preotescu.................... 11
Noi si compatriotii nostri de religie mozaică de Serban Giurgea............. 13
La marche tryomphale de Dr Faust Bradesco.................. 18
PROBLEMES DE L'ACTUALITE ROUMAINE
Court apperçu sur la vie économique et politique en R.P.R par Ing. R.A.C............. 2o
PORTRETE LEGIONARE
Gheorghe Constantin de Prof. I.G.Dimitriu................... 25
PAGINI ALESE LEGIONARE
Despre viata noastră de Ion Veverca......................... 27
TRIBUNA LIBERA
Gânduri cu ocazia ultimei disidente de Pimen Ceacâru......... 29
Frate pribeag de Dumitru Paulescu........................... 3o
ACTIVITATEA ROMÂNEASCA IN BRAZILIA.......................... 31
REVISTA PRESEI... 35
NOTE SI INFORMATII... 38

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenta se primeste la adresa:

Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

EDITORIAL
****

SCRISOARE DESCHISA DEMOCRATILOR NOSTRI

Terminati, Domnilor, odată pentru totdeauna cu absurda acuză adusă Miscării Legionare de a fi o miscare nazistă. N'am fost si nu vom fi niciodată nazisti, nici ca doctrină, nici ca tendintă, nici ca manieră de a actiona.

Nimic nu ne-ar fi împiedecat să ne mândrim cu acest titlu, atunci când nazismul înflorea pe tot continentul european. Atunci când organizatii pseudo-naziste apăreau ca ciupercile pe tot întinsul globului. Atunci când nazistii însăsi ne rugau să ne zicem national-socialisti si să ne contopim cu ei în spiritul doctrinei dominante. Ne-ar fi prins bine în acele momente si-am fi profitat cel putin de câmpuri de concentrare ceva mai confortabile !

N'am făcut-o însă. Si n'am făcut-o, pentrucă spiritualitatea propriei noastre miscări n'avea nici în clin nici în mânecă cu doctrina nazistă. Eram tot atât de departe de ea atunci pe cât suntem acum. N'am fost - ca alte atâtea grupări - imitatorii circumstantiali ai unei doctrine la modă. Cronologic, spiritul Miscării Legionare s'a cristalizat cu mult înainte ca nazismul să apară în politica europeană. Si DVoastră o stiti prea bine ! Nu suntem o miscare nazistă. Suntem o miscare nationalistă, iesită din amărăciunile neamului nostru, pe care l'am servit si-l vom servi până la moarte. Suntem ceeace DVoastră nu veti fi niciodată: luptătorii entuziasti si dezinteresati ai unei cauze.

Să nu ne credeti niste păcăliti ai politicei pe care încercati s'o faceti. Suntem perfect edificati asupra motivelor ce vă îndeamnă să ne tratati astfel. Insulta e atât de usoară ! Asimilarea gratuită cu recentul dusman al lumii libere, atât de comodă ! Nazismul pare un cal de bătaie încă util. Vechile slogane de răsboi nu s'au sters complect din memoria minunatului gen uman. Dece să nu le împrospătezi din când în când ?! Pot da încă rezultate apreciabile... Mai ales când e vorba să pui la index o miscare, ce prin dinamismul si spiritualitatea ei, îti contracarează actiunile, îti răpeste simpatia masselor si chiar a guvernelor străine!...

O tempora ! O mores !... Evoluati, Domnilor. Obisnuiti-vă a asimila învătămintele istoriei. Miscati-vă, transformati-vă. Luati cunostintă de starea de fapt a lumii în care trăiti. Nu vă mai lăsati legănati de sperantele megalomanice ce vă încântau spiritul acum 2o de ani. Depăsiti faza egoismului si-a urei, ce va caracterizat decade de-arândul. Intrati în ritmul vremii. Fiti realisti, asa cum v'ati considerat totdeauna. Intelegeti că fără această Gardă de Fier, nu-i posibilă realizarea unui front comun. Intelegeti că Miscarea Legionară e o realitate a neamului românesc, mai puternică decât oricare dintre partidele istorice si mai eficace decât oricare dintre personalitătile individuale românesti din exil.

Avem, indiscutabil, scăpările noastre, inerente unei miscări mereu prigonite, mereu decimată, mereu reînnoită. Dar posedăm calitătâ pe care nimeni nu le poate contesta si nimeni nu le poate egala.

Or, în faza actuală a luptei politice internationale, entuziasmul, dinamismul, dezinteresul, forta de caracter, curajul, capacitatea de sacrificiu si inteligenta politică, stabilesc scara valorilor si întâietatea în actiune.

Nu ne revoltă absurda DVoastră acuză, cât încăpătânata persistentă cu care continuati o cale pe care ati bătătorit-o ani de-arândul. Nu vă apare grotească si în afară de epocă această acuză, în clipa în care se caută o închegare omogenă a fortelor ce-ar putea combate eficace pe comunisti ?!...

Credeti că veti putea elimina Garda de Fier dela această luptă istorică, printr'o stratagemă atât de copilărească ? Oare nu vă dati seama că în clipa de fată se fac eforturi uriase de către conducătorii lumii libere în sensul restabilirei fortelor armate a tot ce-a fost mai pur nazism ?! Adică a tot ce-au urât mai mult si execrat timp de două decade ?

Si DVoastră, dintr'o invidie, mai mult decât vizibilă, căutati, prin cele mai abjecte mijloace, să discreditati singura fortă nationalistă de esentă superioară pe care a produs-o neamul românesc. Singura fortă temeinic si categoric anti-comunistă. Singura fortă care-a spălat rusinea dela 23 August. Singura fortă în jurul căreia ar trebui să vă strângeti umili si ascultători întru realizarea imperativului national al unirei.

Azi, când toate natiunile occidentului, dela Franta si până la Statele Unite, se resimt de lipsa unei organizatii nationaliste de genul Gărzii de Fier, DVoastră nu stiti ce să faceti ca s'o diminuati, s'o anihilati.

Domnilor, veniti-vă în fire cât mai e timp !

Noi vrem să ne întelegem cu toti cei ce vor binele României indiferent de partid. Dar si răbdarea noastră poate avea margini... Mâna întinsă nu poate rămâne vesnic întinsă. Insultele si acuzatiile nedrepte nu pot rămâne vesnic neiertate.

Neamul, în fiinta lui cea mai intimă, ne e amenintat de moarte. Nu mai putem pierde timpul în certuri, explicatii si procese. Colosul comunist sfârtecă cu perseverentă omenirea. Fortele vii ale acestei oemniri se grupează pentru lupta finală. Forta vie a Miscării Legionare se găseste si ea în prima linie ca totdeauna. Omenirea întreagă o stie. Numai DVoastră o ignorati. Dar această ignorantă voită nu uitati, e actul DVoastră de descalificare morală.

Căutând să ne eliminati prin infamie, DVoastră vă eliminati singuri. Nationalismul, asa cum îl vedem noi, nu-i o tară, ci un steag, în jurul căruia se astrâng azi toate fortele democratice constiente ale lumii.

Deci, terminati Domnilor, odată pentru totdeauna cu absurda acuză. Vă faceti de rusine ! Dovediti lipsă totală de cunostinte de istorie politică, lipsă de imaginatie si lipsă de scrupule.

Intr'un cuvânt, exact ceeace caracteriza pe vremuri nazismul. Si n'am vrea să dovedim că nu ne înselăm.

Serafim Bratocea

DESPRE DISIDENTA (2)

Disidenti din toate tările, uniti-vă !

Am văzut (DACIA, nº14) că Miscarea Legionară se bucură de o serie continuă de disidente. Scriem "se bucură" fără nici o intentie de zeflemea : într'adevăr, disidenta ca fenomen simbolizează - cu acelas titlu ca si activarea - vitalitate. Partidele vechi nu cunosc disidente : ceiace le caracterizează este scleroza, după care vine firesc, decesul.

Exces de vitalitate.

Din acest punct de vedere Miscarea noastră dă dovezi frecvente de robustete. Atât prin activitatea noastră (care ne distinge pe toti, fie că am rămas cu matca, fie că am intrat în disidentă), cât si prin dispozitia la roire, ne manifestăm cu un exces de energie, cu o vehementă ce nu-si găseste perechia. Desfid oricare alt partid din cele ce-s prezente în exil, să fi înregistrat la activ mai multe realizări, la pasiv mai multe secesiuni decât noi, cu un cuvânt, să fi dovedit mai patent decât noi că trăieste.

Evident, disidenta nu ne face plăcere, desi dăm impresia că ne bucurăm de consumarea ei, întrucât o prezentăm ca pe un semn exterior de vitalitate. Nu! In realitate separarea ne doare. Atât pe cei care suferă amputarea, cât si pe cei care o provoacă. Despărtirile sunt totdeauna triste, si pentru cei ce pleacă, si pentru cei ce rămân. Cât despre excesul nostru de energie, stim bine atât unii cât si ceilalti, că l-am fi putut plasa mai rodnic decât în roirile astea, uneori dezordonate, alteori intempestive si, întotdeauna - să fim sinceri - rău venite pentru Miscare.

Spuneam rândul trecut, că ratiunea adevărată si profundă a disidentei rezidă în nevoia de luptă. Si explicam că, negăsind în exil adversari croiti pe măsura noastră, suntem nevoiti a ne măsura unii cu altii, a ne împărti în tabere adverse si a ne încăiera între noi. Revolutionarul temperamental preferă să se situeze, cu camaradul de ieri, într'un antagonism absurd, tras de păr sau ridicul, decât să dospească alături de dânsul în climatul devirilizant al stagnării, al asteptării pasnice si exasperante ca goarna să sune, în sfârsit, contra a d e v ă r a t u l u i dusman.

Incercarea noastră de exegeză nu este o simplă butadă. Corespunde, din păcate, unei triste realităti. Ori este cineva care să se îndoiască de faptul că, pusi în prezenta comunistilor si în necesitatea de a duce lupta cu ei, legionarii ar fi avut vreodată răgazul să-si ofere luxul disconformitătilor personale cu cutare ordin sau cutare gest al comandamentului ? Mai mult, este cineva care să se îndoiască de faptul că - terminată veghia armelor - si având san-

sa să intrăm în răsboiul cald contra bolsevicilor, este cineva care să nu stie că Legiunea s'ar regăsi, fără nici un efort din nou adunată într'un singur mănunchi de năzuinti si de disponibilitate la sacrificiu ?

Visul acesta însă nu pare că se va putea realiza în curând pentrucă fortele universale ale "pacifismului", adică ale lasitătii, ale fricii, ale apetitului sordid de satisfactii materiale, sunt azi mai puternice decât setea de dreptate, decât simtul de onoare sau decât simpla prevedere a viitorului. Este inutil deci să asteptăm dela bolsevici, prin răsboiul în care am avea sansa să-i înfruntăm, să ne redea ei unitatea pierdută. Este inutil, pentrucă nu avem atâta timp de risipit. Disidenta o fi ea probă de vitalitate, dar până una alta ne epuizează (ca si alte probe de vitalitate, care pot fi spectaculare, dar până la urmă isprăvesc prin a slei pe cei ce fără socoteală, cheltuiesc energii, prin natura lucrurilor, limitate).

<u>Aici începe pledoaria.</u>

Ajuns la acest nivel al prezentului articol, cititorul circumspect ne va astepta la cotitură, curios să vadă cum vom iesi din dificultatea în care, naiv, ne-am băgat : cădem sau nu în pledoaria pentru unire ? Dacă da, nu ne mărturisim astfel slăbiciunea, dând a întelege că succesivele disidente au terminat prin a ne debilita si că, oricum, după atâta etalaj de vitalitate, parcă nu ne-ar veni pește mână să ne odihnim putin si să ne refacem ? Dacă nu, păi atunci dece am mai început să scriem aceste rânduri ?

Cititorul poate fi linistit : pledoaria pentru unire nu va întârzia ! Dar tot asa de linistit poate fi si în privinta semnificării ei : nu credem că, lansând-o, ne demascăm slăbiciunea. Si asta din simplul motiv că unirea pe care o cerem dela disidenti nu este unirea cu noi, Miscarea, ci u n i r e a î n t r e e i !

O facem, mai întâi, de dragul lor. O facem, în al doilea rând, de dragul nostru. In sfârsit, avem certitudinea că dacă disidentii s'ar uni cel putin între dânsii, Miscarea, în ansamblul ei, nu ar avea decât de profitat.

<u>Unirea este avantajoasă pentru disidenti.</u>

Pledăm pentru unirea disidentilor, am zis, de dragul lor. Nelegionarul care ne citeste poate vedea în afirmatia noastră un artificiu retoric. Legionarul însă, care ne urmăreste, ne crede pe cuvânt. Si întelege, de orice parte l'ar fi situat împrejurările, că nu putem decreta în sufletul nostru, de pe o zi pe alta, că pe domnul Iasinschi -de pildă- nu-l mai iubim si nu-l mai respectăm, numai pentrucă, acolo sus, în lumea sefilor, s'a petrecut o divergentă de opinii, care l-a asezat în afara traiectoriei ce-o urmase până acuma. Apoi, o să uităm că domnul Ilie Gârneată e unul dintre fundatorii Miscării Legionare, însusire mistică, pe care nu vedem cum si-ar putea-o pierde. Si alături de ei noi considerăm si respectăm o serie întreagă de disidenti, a căror inteligentă, cultură si patriotism nimeni dintre noi n'ar îndrăsni să conteste.

Nu, întâmplarea că se află de cealaltă parte a baricadei nu ni-i poate face odiosi astăzi pe camarazii pe care ieri i-am iubit

si admirat. Zic întâmplarea. De cele mai multe ori, într'adevăr, intrarea în disidentă nu se datoreste altui factor, cum mi-a ilustrat-o recent un pitoresc camarad întâlnit aici, la Rio.

-" Tu nu vii cu mine ? - l'am întrebat.
-" Păi să vezi, eu sunt cu ăilalti."
-" A, nu esti de acord cu linia Comandantului ?
-" Ce linie !...Chestiile astea pe mine nu mă interesează. Nu mai sunt cu voi, pentrucă eu am apucat să merg dela început după bădia Nicu Seitan. A plecat el ? Plec si eu. Motivele ? Trebuie să le stie el, că nu-i prost."

Este aplicarea foarte literală a regulei stabilită de Căpitan: "Urmează-ti seful si la bine si la greu". Este posibil că "seful" considerat de Căpitan, în acel context, să fi fost seful local, seful de cuib. Pentrucă, inspirat de ideia de disciplină militară, cum era să imagineze Căpitanul că vor veni timpuri în care soldatii, da, îi vor urma sfatul, dar gradatii vor socoti că-i loc pentru interpretare ? Câti sefi n'au decis, când le-a fost dat să aleagă, că superiorul lor nu trebuia urmat decât la bine, binele fiind si el supus unei largi interpretări personale ?

Dar să revenim la motivul pledoariei noastre. Invităm pe disidenti să se unească între ei, pentrucă nu am voi ca fortele ce-s pierdute pentru noi, matca, să fie pierdute pentru toată lumea. Este bine ca legionarii schismatici să nu mai rămâie răspânditi în patru sau cinci grupuri, cum sunt acuma, ci să se înteleagă între ei si să formeze, împotrivă-ne, o altă Legiune. Numai unindu-se - si încă fără mare întârziere - vor putea demonstra că ratiunile ce i-au împins la separare nu au fost chestiuni de amor-propriu, de mici vanităti rănite, ci efectiv un desacord cu persoana Sefului Miscării. Dacă cele patru sau cinci grupuri disidente, în care se detasează peste o duzină de veleităti la sefie, nu reusesc să se pună de acord neîntârziat asupra conducerii, justificarea anti-simistă ce au dat-o succesivelor schizme, nu va mai putea sta în picioare. Ceeace, din punctul lor de vedere, ar fi păcat, întrucât ar agrava problema responsabilitătilor si cu timpul, ar suscita delicate întrebări în chiar sânul aderentilor lor.

<u>Unirea disidentilor este utilă si pentru noi.</u>

Dorim însă o disidentă unită, nu numai pentru binele ei, ci si de dragul nostru, al majoritarilor. Am tratat cu usurătate, până acuma, fenomenul disident. L'am bagatelizat, ca pe-un pojar obligatoriu dar benign, prin care corpul nostru politic trebuie în mod fatal să treacă. Nu cred că am făcut bine, întrucât lipsa de seriozitate este o atitudine negativă si periculoasă. Ori nu putem spune că am contemplat, până acuma, disidenta cu seriozitate. Am ignorat-o, am trecut pe lângă dânsa dând din umeri, în cel mai bun caz consolându-ne, facil : "lasă c'o să le treacă".

Iată însă, îndrăsnim a crede, că ar fi mai bine să nu le mai treacă. Ar fi mai bine -si pentru ei, si pentru noi- să ni se înfătiseze ca un grup unitar, compact, bine condus, activ. Astfel am fi siliti să-i luăm în serios, în sfârsit. Si să ne îngrijorăm de propria noastră soartă. Ori, nimica nu ne-ar veni mai la'ndemână

decât un dram de îngrijorare. Am iesi din auto-suficienta noastră, utilă numai în cazuri exceptionale, dar primejdioasă ca weltanschauung permanentă. Am fi stimulati de Legiunea din fată, am încerca s'o înfrângem pe toate planurile: sustinând căminuri mai multe si mai bune decât dânsa, editând ziare mai interesante decât ale ei, producând legionari mai adevărati decât ai ei, adică mai iubitori de adevăr, mai gata de ajutor, mai iertători, mai iubitori, mai entuziasti, mai crestini decât cei de peste drum. Care, la rândul lor, stimulati de exemplul nostru, s'ar strădui să ne depăsească, auto-depăsindu-se.

Până la urmă cine ar recolta beneficiile ? Legiunea, care ar redeveni - în ochii nostri si în ochii românimii căreia atâta i-am promis - ceiace a fost : Miscarea salvării nationale.

Deci, pentru tot ceiace precede, disidenti din toate tările - din Argentina, din Austria, din Australia, din Franta, din Germania, din Italia, din Brazilia (avem unu) - uniti-vă.

Lucian Furdui

POLITICE
****

EZITARI
****

Generalul Mark Clark este una din marile valori ale armatei americane; este un militar de înaltă autoritate, o personalitate de incontestabil prestigiu international.

Ca atare, cuvântul său cântăreste greu.

Intr'un interview acordat presei din Rio de Janeiro în 12 Iulie a.c., generalul declară textual: "Suntem în conditia de a zdrobi orice natiune care ne atacă."

Considerăm această declaratie scurtă deosebit de importantă, pentru preciziunea continutului ei si pentru faptul că este servită, nu de un diplomat care urmăreste mai mult efectul propagandistic, ci de un militar de fibră, care s'a dovedit atât în vorbe cât si în fapte, că se orientează pe concret, pe cert.

Deaceea, afirmatia aproape sententioasă a fostului Comandant suprem al Natiunilor Unite în Coreea, capătă o valoare exceptională; ea exprimă o realitate. Iar această realitate, la ora de fată, interesează mult pe toată lumea liberă; dar intereseaază imens pe toată lumea de sub cortina de fier.

Prin urmare, prin cuvântul generalului Mark Clark aflăm că acum Statele Unite sunt atât de bine pregătite, încât pot să zdrobească orice natiune care le-ar ataca; adică au o apărare perfect sigură; pot anihila orice atac de orice natură venit din afară; Statele Unite sunt deci bine organizate defensif.

Dar a te apăra, chiar în conditii perfecte, nu înseamnă de-

loc a si zdrobi natiunea atacantă. Pentru a o zdrobi, cum spune generalul Clark, este nevoie nu numai să te aperi, dar neconditionat trebuie să ataci acea natiune; si anume, la ea acasă.

Deci trebue să dispui nu numai de fortă defensivă, ci mai ales de o exceptională fortă ofensivă.

Din spusele generalului Mark Clark rezultă că acum Statele Unite au întregul potential defensiv si ofensiv, pentru a întreprinde un răsboi victorios cu orice adversar.

Dacă aceasta este situatia reală - si noi credem că este - întrebăm cu toată logica : ce se mai asteaptă ? Dece nu se apasă pe buton, acum ? Lipseste cumva conditia morală ? Absolut deloc; mai mult, Statele Unite se află încă dela Yalta, nu numai în conditia morală, ci în categorică obligatie morală, de a tăia acest nod gordian.

Cortina de fier, care este în fond cea mai gravă si cea mai urgentă problemă de rezolvat de către lumea liberă, are nevoe de solutionare acum. Pentrucă numai acum lumea liberă dispune de un potential de răsboi superior si sigur, în raport cu adversarul prezumtiv. Si după toată logica, această situatie favorabilă nu poate fi de lungă durată. Adică, admitem că timpul, contrariu aparentelor, va lucra în favoarea adversarului, nu a lumii libere.

Ezitarea actuală a Statelor Unite poate fi periculoasă. A se amâna pe mâine, ceeace se poate face acum, când conditiile de reusită sunt sigure, înseamnă a subestima perspectivele de catastrofă pe care, implacabil si cu metodă, Moscova le pregăteste lumii libere.

Trebue apăsat pe buton acum si nu mâine, pentrucă mâine va fi prea târziu.

Depăsirea în pregătiri, detinută acum de Statele Unite si lumea liberă, va putea fi detinută mâine de Rusia Sovietică si lumea comunistă, fără nici o sperantă de revenire.

Acest decalaj progresiv favorabil comunismului este explicabil: Când în Occident se fac calcule estimative comparative între cele două spatii - lumea liberă si lumea comunistă - se obisnueste a se trata problemele prin factori si valori care sunt valabile numai pentru lumea liberă, ceeace conduce la concluzii gresite.

Dacă, spre pildă, în calculul pentru stabilirea potentialului uman comunist se ia numai Rusia Sovietică cu satelitii săi europeni, adică 3oo milioane de suflete, este o greseală; potentialul uman al spatiului comunist este de 8oo milioane de suflete, iar speranta într'un titoism chinez este numai o naivitate politică occidentală. Apoi, sporul demografic în spatiul comunist este dublu de cel din lumea occidentală. In plus, în spatiul comunist, dela vârsta de 14 ani până la moarte, bărbat sau femee, lucrează toti numai în productie. Deci, la populatie egală, regimul comunist realizează o productie mult mai mare. Regimul de lucru apoi e de lo-16 ore pe zi, nu de maximum 8 ore ca în regimul liber. In regimul comunist productia nu este deranjată de nicio actiune grevistă. Conceptul stacanovist fortează mult productia. Salariul lucrătorului comunist nu constitue o problemă pentru regim.

Incât, analizând pe realităti si utilizând etaloanele regimului occidental, putem să afirmăm că în materie de productie, capacitatea spatiului comunist fată de cel occidental este triplă, adică productia pe care o realizează în prezent cei 8oo milioane de oameni

ai regimului comunist ar echivala cu productia pe care ar realiza-o - dispunând de aceleasi mijloace de lucru - 2.4oo milioane de oameni din regimul occidental.

Relativ la mijloacele de lucru si la industrializare, este just că Occidentul - dacă se iau numai tările europene si câteva din America - este mai bine dotat, însă cum efortul trebue considerat global pe cele două lumi - comunisti si liberi - atunci s'ar putea ajunge la o concluzie si mai defavorabilă pentru lumea liberă; adică utilajul per capita să fie mai bun în spatiul comunist. Ca productie deci, capacitatea lumii libere este de 1.6oo milioane oameni - considerând că lumea liberă dispune de 2/3 din populatia globului - pe când capacitatea lumii comuniste - la o populatie reală de 8oo milioane oameni - este echivalentă cu 2.4oo milioane de oameni. Este evident că cu fiecare an, diferenta de capacitate înregistrează un salt pretios pentru regimul comunist.

Dar timpul lucrează în favoarea regimului comunist si altfel:

Economic: regimul comunist poate suporta un program de înarmări pe un timp relativ nelimitat, întrucât capitalul utilizat este munca, fapt care pentru regimul capitalist nu e posibil, întrucât învestitiile de război fiind moarte, neproductive, este fatal să fie limitate si în dimensiuni si în timp.

Industrial: regimul comunist este într'un ritm de progres mai accelerat decât occidentul. In 1945 Rusia Sovietică rămăsese aproape fără parc industrial. In raport cu Statele Unite era într'o inferioritate dezastroasă. Totusi, în prezent Rusia dispune de o aviatie colosală, de un avion de vânătoare pentru care americanii au plătit loo mii dolari ca să-l aibă, de cel mai mare parc de tancuri, de cea mai mare flotă de submarine, de bomba atomică, de bomba de hidrogen, de arma microbiană, de gaze de luptă, de rezultate ce par foarte interesante în domeniul razelor cosmice si de ceeace n'ar fi exclus să se confirme - de discuri sburătoare.

Nu trebue pierdut din vedere apoi că rusii au o deosebită capacitate inventivă, iar în prezent dispun si de un important număr de specialisti germani.

Psihologic: deasemenea timpul favorizează pe comunisti. In tările ocupate, elementele de rezistentă sunt eliminate treptat; tineretul, rămas fără suport, este captat tot mai mult; regimul politist se perfectionează. Deci popoarele sunt obligate să accepte situatia, să se încovoaie.

In tările libere, propaganda de pade comunistă - extrem de abil sustinută - începe să dea roade. Coexistenta celor două regimuri este o teză la modă, care nu lipseste din discursurile nici chiar ale unora dintre marii tribuni ai anticomunismului. In Franta,"pacifismul" comunist schimbă guverne, iar în Italia, fostul premier Alcide Gasperi, un eminent catolic, este extrem de atent cu stânga partidului său.

Politic: coloana a cincea comunistă va folosi această stare de"asteptare" obositoare pentru omul neavizat. Starea de vigilentă actuală va slăbi în timp. In diverse tări din occident, coloana a cincea va organiza manifestatii publice împotriva înarmării, pentru

reducerea efectivebr militare, pentru reluarea relatiilor comerciale etc... Bevan va fi en vogue. Franta va uita de Indochina si de eroismul de la Dien Bien Phu...

Acestea sunt numai unele din perspectivele pe care amânarea unei lămuriri reale si definitive între Occident si Orient, nă le oferă.

Perspectiva care prin actionarea "acum" si nu "mâine", pot fi eliminate, spre binele întregei lumi si în deosebi a aceleia care, dacă nu atacă ea azi, mâine când va fi atacată, va fi prea târziu.

Ing. Dumitru Mihăescu

CONDUCEREA TARII ?

Presa întregului exil românesc nu scapă nici o ocazie de a-si arăta preocuparea, fără îndoială justă, a viitorului Tării românesti si-a viitoarei conduceri din România. Se fac calcule, se găsesc formule, excluzând sau incluzând factori, după bunul plac sau puterea de pătrundere a celui ce-si pune problema.

Cu toate acestea, se împlinesc zece ani de când neamul românesc a rămas fără tară. Incătusat îsi poartă jugul si asteaptă ziua de mâine.. Ziua libertătii. In tăcere speră, luptă, moare...

Jugul străin, speranta si lupta pentru libertate sunt tot atât de vechi ca si neamul. Fiecare generatie a avut problemele ei speciale, însă toate au avut o problemă comună: lupta pentru libertate.

Dar dacă satele ne-au fost mereu arse si copiii ne-au fost mereu furati, sufletul cel putin ne-a fost lăsat în plata Domnului. Dar astăzi nu mai e acelas lucru. Nu numai neamul în totalitatea lui ci fiecare individ în parte e luat cu asalt, căci fiecare individ e o făclie de sperantă, o redută de rezistentă. Toate mijloacele moderne îi stau la dispozitie si comunismul stie să le utilizeze. Cei ce nu se obisnuesc cu jugul, mor. Ceilalti, mor si ei mai lent, însă mor pentru tara românească, constienti de sacrificiul pe care-l fac.

Iar noi, acestia din lumea liberă, sfârtecându-ne între noi, murim în neputintă...

Si credem că ne bazăm pe realităti când afirmăm aceasta.Au
trecut zece ani...Si cine ne mai poate garanta că nu vor mai trece
de câteva ori câte zece ?...

Când marile puteri au terminat un război cu pretul sclaviei
a milioane de oameni, putem noi oare să mai credem că numai dintr'un
sentiment de jenă fată de aceste popoare, vor începe alt război ?!
Nu excludem posibilitatea războiului, ba chiar o dorim, dar acesta
poate veni într'un an sau în treizeci. Totul depinde nu de bunăvointa Marilor Puteri fată de natiunile mici, ci de ne-bunăvointa Rusilor fată de marile natiuni. Ultimul târg pe spatele micilor natiuni e
mult prea aproape de noi, pentru a-l scăpa din vedere...

In această situatie îsi mai au rost în emigrantă, desgroparea de vechi ranchiune, deschideri de procese, devieri de atentie de la lupta tării întregi, care trebue să fie si a noastră ? E mai actuală o formulă de conducere a Tării în viitor, decât o formulă de conducere a emigrantei cu scopul eliberării Tării ?

Isi închipuie cineva că "eliberarea" neamului românesc nu va însemna si eliberarea lui de jugul tuturor soiurilor de dictaturi cari s'au înscăunat la conducerea României încă de prin 193o ?

Toti avem revizuiri de făcut. Toti trebue să lăsăm câte ceva din bagajele cu care am pornit din tară dacă vrem să mergem în ritm cu timpul, dacă vrem să ne mai întoarcem, dacă vrem să-i fim utili.

In situatia în care ne găsim, nu putem fi utili tării decât printr'o unitate de actiune. Iar pentru a ajunge la această unitate de actiune, trebue să fim în primul rând sinceri. Să dorim într'adevăr eliberarea tării si nu consolidarea de platforme politice individuale sau de partid. Să ne gândim că nici un sacrificiu nu este prea mare când este vorba de unitate. Cu toate că prin întrebuintarea sa nesinceră s'a banalizat si a ajuns o notiune în care nimeni nu mai crede, unitatea de actiune este singurul drum pe care îl avem de urmat.

Dacă ne uităm în urmă si facem un bilant al activitătii emigrantei românesti, o găsim fără îndoială foarte bogată.

Dar din cauza lipsei de unitate efectele acestei activitati din punct de vedere exterior sunt foarte reduse, iar din punct de vedere intern, sunt dezastroase.

Astăzi după zece ani, ne găsim mult mai îndepărtati unii de altii, mult mai sfărâmitati, mult mai dezorganizati.

Si aceasta, nu datorită spiritului de critică, cât patimei care ne scapă de sub control.

Ar fi încă bine dacă dărâmând, am avea energia necesară de a reconstrui.

Ne este însă tare teamă că nu vom mai avea fortele necesare unei reconstructii. Suntem prea dezorganizati, prea partidari.

Dezorganizarea, e adevărat, nu ne desprinde de dragostea pe care o avem toti pentru neamul românesc, dar ne îndepărtează de lupta concentrică împotriva cotropitorilor. Câstigul este al rusilor. Pierde Tara...

Astfel, putem noi spune că dăm totul pentru tară ?

Contributia fiecărui individ si-a fiecărei organizatii la renasterea României, nu poate fi evaluată cu măsura care ne stă la dispozitie astăzi.

Deaceea, indiferent de ceeace credem, cum credem si mai ales de ceeace ne credem, tinta noastră a tuturora trebue să fieTara si suferintele ei, realizarea unei unitĭati de actiune pentru eliberarea neamului, sacrificiile pe care le putem face pentru a fi demni apărători ai lui în lumea liberă, iar nu împărtirea posturilor de ministri din guvernul ce se va crea atunci.

Cine stie câti vom mai rămâne în viată atunci când se va pune problema guvernului...

Marcel Preotescu

NOI SI COMPATRIOTII NOSTRI DE RELIGIE MOZAICA

****

Cuvânt înainte

In coloanele acestei tribune s'a evitat pe cât a fost posibil orice discutie asupra problemei evreiesti, dintr'un spirit de întelegere si dorintă de îndulcire a relatiilor între poporul român si minoritatea evreiască.

Nu acelas lucru au înteles să facă scriitorii si ziaristii evrei din exil. Atacurile duse de presa sionistă împotriva României si-a Românilor desvăluie ură, răutate, venin, dar si lipsă totală de prevedere pentru propriul lor viitor.

Articolul de fată este un amabil răspuns la atacurile si acuzatiile permanente ale ziarului evreiesc "VIITORUL NOSTRU" - revistă literară lunară - condusă de d-l S. PODOLEANU sau, dacă vor Dumnealor, o simplă introducere la problema evreiască ce va fi mâine desbătută de întregul Neam Românesc.

Ce bine le-ar sta compatriotilor nostri de religie mozaică dac'ar avea ceva mai multă fortă de întelegere, mai multă modestie si mai mult bun simt !...

Redactia

In România a existat o problemă evreiască acută. De ea si-au dat seama mintile cele mai ascutite ale neamului, inimile înflăcărate de cel mai arzător patriotism. Simeon Bărnutiu, A.D.Xenopol, B.P. Hâsdeu, Vasile Alexandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu, A.C.Cuza, profesorii Paulescu, Găvănescul, Sumuleanu, Cătuneanu, Vaida Voevod, Nicolae Iorga, au fost preocupati de această problemă. Multi nu stiu sau se prefac a nu sti că fraza :"România a Românilor, numai a Românilor si a tuturor Românilor" apartine lui Nicolae Iorga.

Toti cei ce au fost preocupati de problema evreiască au fost denumiti antisemiti, taxati de înapoiati, sălbateci, oameni ai cavernelor, etc. Dar cum nici un Român adevărat nu va admite vreodată că Mihail Eminescu a fost un sălbatec, rămâne ca aceste epitete să fie

utilizate de Evrei însisi sau de acei Români care nu au aprofundat problema din lipsă de posibilităti intelectuale sau din adormirea acestor posibilităti de către Evrei, cu mijloacele bine cunoscute în România de eri.

Dar cum cuvântul antisemit începe să-si piardă în ultimul timp în toată lumea sensul pejorativ, să-l acceptăm atât pentru marii Români citati mai sus, cât si pentru toti acei cari au fost îngrijorati de datele problemei evreiesti în România.

Care au fost cauzele antisemitismului în România ? Prima cauză a fost desigur numărul mare de Evrei în tara noastră. Cum numărul exact al Evreilor în România nu a fost niciodată cunoscut - cauzele se stiu de toată lumea - ni se va admite credem să afirmăm că procentajul Evreilor în România era mai mare decât în oricare altă tară. Orasele din Moldova, Basarabia si Bucovina, nu mai prezentau un aspect românesc si în ultimul timp se întâmpla acelas lucru cu orasele din Muntenia. Din zi în zi elementul evreiesc se înmultea. Cucerirea oraselor de către Evrei distrusese pătura mijlocie, prin detinerea comertului si în ultimul timp al industriei. Functionărimea - prost plătită de Stat - era la discretia lor. Ceeace irita însă mai mult si dusese la generalizarea antisemitismului în tara noastră, era amestecul din ce în ce mai mare în treburile românesti, tendinta de a acapara si posturile politice, după acapararea celor economice. E stiut de toată lumea astăzi că cineva ajungea să urce treptele ierarhiei numai în măsura în care stia să se facă agreat de Evrei. Cine lua pozitie contrarie intereselor evreiesti, era urmărit fără crutare se întrebuintau toate mijloacele si, în caz de nereusită a mijloacelor obisnuite, se mergea până la crimă.

Ceeace a exasperat însă si mai mult pe Români a fost presa evreiască. Gazetele evreiesti nu cunosteau decenta si nici măsura. Orice scrib evreu sau filo-evreu devenea un geniu; orice pană antisemită era atacată sau pusă sub conspiratia tăcerii. Evreii făceau si desfăceau gloriile artistice si literare. In toate situatiile, gazetele evreiesti ca si evreimea însăsi, lua pozitii antiromânesti apărând exclusiv pozitiile evreiesti. Ori aceste pozitii evreiesti le erau ordonate din afară, de internationala evreiască, ce se confunda în ultimul timp cu internationala comunistă.

Evreii nu au fost niciodată pe linia intereselor românesti, din contră, ei s'au găsit totdeauna pe aceia contrarie intereselor neamului în mijlocul căruia trăiau. In primul răsboi mondial, Evreii au sprijinit pe Germani, desi Românii se găseau în răsboi cu ei. Liviu Rebreanu, care nu s'a ilustrat prin antisemitism, a scris o bucată în care tratează problema dezertărilor membrilor poporului ales în răsboiul trecut.

Imediat după răsboiul mondial, Evreii din România, au jucat în plin cartea rusească. In afară de bomba lui Goldstein la Senat, există o întreagă agitatie comunistă evreiască, o agitatie furibundă. Sefii comunisti erau evrei. Dr Ghelerter, Gheler, Spiegler, Schreiber, la Iasi; Ilie Moscovici, Pauker, la Bucuresti. Dar în afară de sefii comunisti, presa evreiască din acea vreme, "Dimineata", "Adevărul", "Opinia", sustineau sălbatec propaganda comunistă. Cum o făceau ? Atacând pe regele Ferdinand, armata, biserica. Să dăm câteva exemple : " Propovăduim dragostea între oameni (o temă sub care

si-au ascuns totdeauna planurile de distrugere a neamului românesc) ...Si dăm cu piciorul în usa templelor care adăpostesc ura si răsbunarea." - scria dl Sevastos în "Opinia" din lo August 1919. Pentru cei ce nu stiu, reamintim că dl Sevastos a fost pe urmă sef redactor la "Adevărul Literar", iar după 23 August 1944, sef redactor la "Universul". Si continuă acelas : "Atunci intervine preotul: cu duhul blândetii el îsi împlântă mâna în chica poporului pe care-l bate cu fruntea de lespezile bisericii până când îl ameteste..." (ibidem)

Sau : "Indărăt spre Evul Mediu ? Spre inchizitie ? Suntem exasperati de teroarea în rasă..." Nu aveti impresia că cititi un articol din "L'HUMANITÉ" în care se atacă clerul catolic ? -" Cu durere privim manifestatiile de pe străzi cu sfori si cu epolete (cel ce scria aceste rânduri nu cunostea desigur bine limba românească si traducea "trese" cu "sfori", deoarece în frantuzeste, în sens pejorativ, se spune treselor ofiteresti "ficelles" n.n.) si nu vrem să mai asistăm la defilarea mitrelor si a basmalelor rosii." (Sevastos în "Opinia" din 26 Oct. 1919)

Acestor atacuri disperate, studentimea crestină le-a răspuns cum se cuvine si gratie sacrificiilor ei, pericolul a fost zăgăzuit. Si totusi, propovăduind "dragostea printre oameni", evreimea cerea procedee de mână forte contra studentimei române: " Nu-i de ajuns că au fost arestati acesti teroristi. Ei trebuiesc condamnati în asa fel încât să se dea un exemplu. Si nici atât nu-i de ajuns: trebuesc arestati toti acei care vântură asemenea "idei" antisemite, care aduc atât rău tării noastre. Această buruiană antisemită trebuie s smulsă din rădăcini. Si trebuie procedat fără crutare si fără milă."

Să se procedeze "fără crutare si fără milă" cereau Evreii contra studentimii române. Când însă era vorba de un evreu "dragostea printre oameni" prezenta o altă fatetă. Când Max Goldstein pusese bomba la Senat si politia aresta pe evreii comunisti, aceiasi presă scria cu totul altfel: " Un stat nu se poate mentine prin violentă împotriva vointei populare. Unde este Constitutia ? Unde sunt legile ? Unde sunt libertătile garantate de Constitutie ? Ce va zice străinătatea în fata unui stat care ia asemenea măsuri restrictive ? Nu se poate mentine un stat prin arestări, închisori, baionete, teroare. Pentrucă la violenta statului multimea sau indivizii izolati vor răspunde cu violentă. La fortă, cu fortă. La teroare, cu teroare. Si nu vor fi vinovati ei, ci vinovat va fi Statul care i-a provocat."

Deci două măsuri: una pentru Românii anticomunisti, alta pentru membrii poporului ales, comunisti. Această lipsă de decentă dusă la limitele ei extreme a iritat, cum era si normal, sensibilitatea românească. Presa evreiască mintea cu nerusinare, întrebuinta toate procedeele nepermise, fără să tină seamă de efectul produs când erau demascati.

"Adevărul" si "Dimineata" au apărat cu înversunare pe Ana Pauker. Asasina zecilor de mii de Români de mai târziu, nu era pentru presa evreiască o agentă a Moscovei, ci o biată exaltată a ideilor umanitare.

Când România a fost silită în 194o să cedeze Basarabia si Nordul Bucovinei, evreimea a avut o comportare ce a exasperat din nou pe Români si s'a ajuns la regretabilele excese antisemite ale populatiei de pretutindenea. Atunci, dl Pamfil Seicaru a scris un articol

în "Curentul", intitulat "Pieirea ta prin tine, Izraele". Si dl Seicaru nu era catalogat de evreime ca un inamic înversunat al ei !...

Inima evreilor din România a bătut totdeauna în contra-timp cu inima natiei. La căderea guvernului Goga, evreimea a băut sampanie. Sampanie a băut evreimea când a fost ucis Corneliu Codreanu si sampanie a băut când România a capitulat la 23 August 1944. O săptămână mai târziu, la intrarea trupelor rusesti în Bucuresti, atunci când inima Natiei plângea, evreimea le-a primit cu flori si cu steaguri rosii.

Da, a existat antisemitism în România, dar - asa cum o recunosc multi Evrei - vinovatii sunt ei. Constituiau în mijlocul neamului românesc un corp străin, ca o celulă canceroasă care apasă, înnăbuse si amenintă organismul cu asfixia.

Cei care primiseră pe Bolsevici cu steaguri rosii si au constituit primele pietre pe care s'a clădit edificiul comunist de astăzi în România, au constatat că se înselaseră. Si a început exodul.

Considerăm că astăzi datele problemei evreiesti s'au schimbat si că e nevoie ca ea să fie reexaminată. O multime enormă de Evrei au părăsit tara si au devenit cetăteni ai pământului făgăduintei; un mare număr vor fi ucisi la eliberare în urma judecării lor, desigur, pentru colaborare cu Bolsevicii (sperăm că nu se vor mai ridica proteste, deoarece s'a declarat de însăsi Evrei din exil că acestia s'au exclus din comunitatea evreiască) si numărul celor ce vor rămâne va fi mic, nu ne va mai asfixia. Nu vor mai detine forta economică, nu vor mai avea o presă care să propovăduiască "dragostea între oameni" în două moduri. Considerând că Evreii ce vor mai rămâne vor fi dintre acei legati într'adevăr sufleteste de pământul tării, socoteam că nu mai există o problemă evreiască si că o convietuire pasnică e posibilă.

Iată însă că ne-am înselat.

Evreii din România care se găsesc în exil, continuă procedeele cunoscute. In loc să caute o întelegere cu elementul românesc din exil, în loc să contribue cu ceva la lupta de eliberare, ei continuă să divizeze, să amenințe, să insinueze, să arate că la întoarcere în tară doresc să ne conducă, să ne stoarcă, să ne domine.

A existat în exil o publicatie scrisă într'o aproximativă limbă românească, condusă de un evreu. Dar evreul acesta era dotat cu mult bun simt si si-a permis să scrie câteva articole în care propovăduia întelegerea cu elementul românesc, cu acel element care a luptat pentru tară, care a sângerat, care a plâns când tara a fost înfrântă. Rezultatul ? Toti evreii si-au retras sprijinul material directorul publicatiei a pierdut tot si-a fost silit să părăsească directia gazetei. Mentalitatea si sentimentele evreimii fată de natia română nu se schimbaseră. Aceeasi ură de totdeauna.

Publicatia a trecut sub directia unui Grec din România.Coade de topor se găsesc pretutindenea si evreimea le-a întrebuintat întotdeauna cu abilitate. Sprijinul evreilor a început să vină masiv. Gazeta apare cu o regularitate exemplară. Evreii îsi trimit obolul de pretutindeni unde se găsesc. Dacă-i serveste ! Cum scrie ? Exact ca "Adevărul" si "Dimineata". Insinuează că vor intra în tară în furgoanele armatei americane, că vor fi pusi la conducere si că orice exces antisemit va fi stârpit fără crutare de către Americani însăsi.

Amenintă că Românii nationalisti vor fi judecati si condamnati sau că nu li se va permite intrarea în tară. Ca si Adevărul si Dimineata ziaristii evrei si cozile lor de topor din exil mint cu o lipsă de decentă desgustătoare. Ce le pasă că evenimentele scot la lumină minciuna ? Ce le pasă că Temelie a fost bătut de niste oameni necăjiti că a fost dat afară din organizatia rădesciană pentrucă s'a descoperit că susnumitul a fost comunist ? Ei scriu că a fost bătut de "cavalerii bardei", pentrucă de aceasta sunt plătiti. Ce le pasă că Cristache Zambeti este un pasaportar ? Ei sunt plătiti să scrie că Zambeti e macedonean si că a fost legionar si asa scriu. Vine "La Nation Roumaine" si pune lucrurile la punct ? Nu are nici o importantă ! Ei au fost învătati să scrie asa la "Adevărul" si "Dimineata" si la "Fapta" lui Mircea Mătusa...

Si nu pierd nici o ocazie pentru a atinge neamul românesc. Profitând de faptul că la o anumită gazetă frantuzească se găseste un coreligionar de al lor care a fost si prin România, anumiti evrei care au colaborat până în gât cu comunismul, scriu si iau apărarea Anei Pauker.

Mai mult chiar. Se insinuează că toti Evreii care au devenit cetăteni ai Izraelului se vor întoarce în România. Deci nu s'a schimbat nimic. Datele problemei rămân aceleasi.

Sfătuim pe Evrei să se gândească bine ce fac. Si noi, ca si ei, strângem documente, ziare, reviste, etc. Si noi stim, când e nevoie, să nu uităm. Ii sfătuim să privească în jur si să-si dea seama că nu mai suntem în 1945. Să cântărească bine ultimele declaratii ale senatorului Taft si să mediteze asupra executării sotilor Rosenberg si mai ales, la manifestatiile poporului american în urma acestei executii. Nu ne referim la manifestatiile comuniste, ci la cele exact contrarii. S'a schimbat si se schimbă ceva în lume...

Nu voim să amenintăm. Voim din contră, să ajungem la o întelegere cu compatriotii nostri de religie mozaică.Cu conditia să nu mai existe o problemă evreiască, să nu mai existe o celulă canceroasă care să înnăbuse neamul românesc.

Un evreu îmi spunea de curând: "Haldăii acestia (termenul haldău l'am auzit pentru întâia oară din gura acestui evreu),ne fac cel mai mare rău. Să admitem că ar fi asa cum vrea să ne dea a întelege publicatia de la Paris: Americanii ne vor duce în furgoane si ne vor pune în fruntea bucatelor. Dar cât vor sta acolo Americanii ? Un an, trei, cinci, zecă ? Intr'o zi vor pleca. După plecarea lor nu vom rămâne tot cu Românii ?"

Dacă a existat o problemă evreiască în România, cauza au fost însăsi Evreii.

Ca să nu mai existe, Evreii trebuie să se gândească ce au de făcut. Din partea Românilor există destulă bunăvointă.

Serban Giurgea

LA MARCHE TRYOMPHALE

Que nous vivions dans une époque de contrastes et d'absurde, personne n'en doute. C'est presque un plaisir, sinon une preuve d'intelligence, que de reconnaître publiquement la profonde acceptation de l'absurde et la subtile compréhension des contrastes.

Personne n'amettrait, cependant, l'affirmation que notre monde a perdu ses vertus élémentaires et qu'il se morfond dans une promiscuité morale et une pusillanimité des plus écoeurantes.

On voudrait bien ne pas avoir l'occasion de le dire, de le rappeler, mais la marche tryomphale des ennemis de l'humanité vient d'atteindre son troisième mouvement extrême oriental dans la grande symphonie qui se déroule sous nos yeux. Une triste symphonie pour nous, plus triste encore pour les nations qui tombent, les unes après les autres, sous les coups des tambours rouges.

Il faut reconnaître que pour nous, spectateurs éloignés de la tragique scène, les échos arrivent un peu apaisés. Mais ils ne peuvent pas couvrir les grondements sourds des canons, ni les gémissements des victimes qui en reçoivent les projectiles.

L'Extrême Orient paie son tribut de sang et de souffrance au Moloch bolchévique. Nombreux seront ceux qui diront que ce qui se passe est juste et que les jaunes doivent à leur tour sentir la férule communiste et souffrir autant que les blancs. Piètre raisonnement !... Et triste conception de la lutte contre le communisme ! Accepter avec indifférence le déclin de la liberté en Extrême-Orient, sous prétexte que c'est bien loin, ou que cela ne nous intéresse pas, c'est avouer un féroce égoïsme ou un parfait crétinisme.

N'oublions pas que le communisme international est en guerre perpétuelle contre le monde libre. Là où il attaque, il veut vaincre. Et là où il sort vainqueur, le monde libre recule, perd une nouvelle manche.

On ne peut regarder le phénomène de la lutte contre le communisme d'une manière étroite ou unilatérale. Le communisme est un tout. Les problèmes qu'il engendre font partie de ce tout, se rapportent au monde entier et, par conséquent, doivent être résolus en conformité avec les aspirations de toutes les nations, des nations libres ou envahies et, surtout, des nations près d'être envahies. La guerre que le communisme mène sans cesse dans les flancs du monde libre ne connaît ni pitié, ni répit. Pour le monde communiste, il n'y a pas d'entente possible avec ses adversaires. Il les trompe autant qu'il le peut. Il leur ment. Il feint de céder pour mieux se concentrer et frapper. C'est tellement visible ! Elle est tellement compréhensible, cette tactique, que les communistes de partout emploient, que l'on reste déconcerté devant l'attitude dépourvue de toute virilité, et presque enfantine, de ceux qui les combattent !

Pourquoi croit-on tellement qu'ils vont finir par s'apaiser? Les exemples que le monde entier voit et vit, depuis quinze ans, n'ont donc pas suffi ? Qu'est-ce qu'on attend ! Le dernier coup de gong !.. Il se pourrait bien qu'il soit le dernier soupir de notre

époque.

Mais l'égoïsme humain est si fort, si souverain dans la nature humaine ! Et les communistes savent si bien en tirer profit !... On ne sait que trop bien que leur grande force a sa source dans la trop grande faiblesse des autres...

Qu'a-t-on fait jusqu'ici pour enrayer la marche triomphale du chancre rouge ? Peu de chose, malgré les sacrifices consentis et l'héroïsme déployé en Corée, et en Indochine... On a laissé la porte ouverte à l'infiltration bolchevique, on a alimenté la propagande moscovite, on a encouragé les cinquièmes colonnes, on a découragé les défenseurs de la liberté. Où va nous mener cette même attitude défensive et complaisante à l'égard de la politique d'agression continuelle des communistes ? Sans doute, à la conquête de la plupart des nations encore libres et à leur organisation au sein de la famille soviétique dans des buts bien connus. A l'isolement graduel des nations anglo-saxonnes jusqu'à ce qu'elles deviennent vulnérables au point de ne plus rien pouvoir faire de leurs bombes atomiques.

On voit d'ailleurs bien s'esquisser cette politique par le fait que les forces communistes n'attaquent jamais un objectif qui touche de près les intérêts vitaux américains ou anglais. On les évite et on les évitera toujours jusqu'au jour J.

Cependant, on devrait arriver à réaliser que le monde libre n'a ni préférences, ni objectifs partiouliers, lorsqu'il s'agit de la défense d'un principe essentiel à tous. La liberté est à tous ; elle doit être défendue par tous et pour tous, par ceux qui en ont la possibilité. Il ne faut pas attendre d'être directement frappé ou menacé pour prendre les armes. La Birmanie ne sera pas encore attaquée par les communistes, pour ne pas indisposer les Anglais. Mais la Cochinchine, le Laos et le Cambodge, d'ici peu - et malgré l'armistice - auront la visite des armées "libératrices" ... Les Communistes agissent par étapes, et chaque fin d'étape se solde par un échec pour nous.

Il va falloir qu'un jour, les Grands prennent une décision définitive pour mettre fin à cette marche expansionniste du bolchevisme, à cette marche triomphale par-dessus les cadavres de tant de nations paisibles. Et, plus ils attendront, plus difficile sera leur tâche. Comme il est impossible d'obliger la Russie à désister de ses agressions par les moyens légaux, par la persuasion, il va falloir employer, le plus tôt possible, le seul moyen qu'elle soit capable de comprendre : la force, la guerre.

Nous ne craignons pas de le dire ouvertement, car, un jour très proche, le monde entier le criera comme un mot de salut..

Dr. Faust Bradesco

PROBLEMES DE L'ACTUALITE ROUMAINE
****

COURT APPERÇU SUR LA VIE ECONOMIQUE ET POLITIQUE en R;P;ROUMAINE

****

Il faut préciser dès le début qu'il est excessivement difficile de se faire une opinion exacte de ce qui se passe en général en R.P.Roumaine, étant donné que, d'une part, la vie économique et politique est divisée en compartiments très nombreux qui deviennent de plus en plus étanches et que, d'autre part, n'importe quel échange d'information purement professionnelles est tout de suite qualifié d'indiscipline dans le travail et souvent même de sabotage économique accusations toujours très lourde de conséquences.

Ce n'est que grâce au fait que nous avons eu l'occasion de voir beaucoup de spécialistes, techniciens et fonctionnaires supérieurs d'institutions d'état à Bucarest et en province que nous avons été en mesure de recueillir un nombre suffisant d'informations qui nous permettront de préciser certaines tentances actuelles qui, pour une bonne partie des observateurs roumains et étrangers, pourraient rester insaisissables.

Dans ce qui suit, nous allons tâcher surtout de démontrer avec quelques exemples à l'appui, certaines réalités roumaines qui n'apparaissent guère dans la presse officielle et qui sont soigneusement évitées par les ouvrages de propagande, traitant des relations économiques roumaino-soviétiques, ainsi que de certaines mesures prises récemment pour faire face aux tendances de réarmeemnt et à diverses difficultés chroniques et politiques internes.

Développement de l'industrie en R.P.Roumaine.

Aujourd'hui en R.P.R., il n'est plus possible d'avoir des données précises, des chiffres absolus : tout est exprimé en pourcentages à la manière soviétique, ce qui permet toutes sortes d'interprétations. Les données officielles, souvent, ne correspondent guère aux informations directes que l'on peut se procurer, ce qui est aisément explicable : si les résultats atteints ne correspondent pas au point de vue officiel, elles sont purement et simplement falsifiées pour servir la cause, car il n'est pas admissible qu'un régime qui applique les glorieux exemples soviétiques puisse subir de gros revers.

En premier lieu, de ce qu'on a pu apercevoir des grandes lignes du plan quiquennal, il résulte que des investissements massifs sont prévus pour l'industrie lourde, l'industrie électrique et l'industrie chimique. Ce plan a été déjà, à plusieurs reprises, modifié et même, à présent, n'est pas encore définitif en ce qui concerne le volume et la nature même des produits que l'industrie roumaine devra être à même de produire à la fin de cette première période d'industrialisation.

En ce qui concerne les fonds d'investissements prévus, ils s'élevaient à 60 milliards, à près de 100 milliards en 1951, étant passés à près de 130 milliards en 1952, ce qui représente une progres-

sion beaucoup plus rapide que celle prévue au début du plan - quelque 350 milliards répartis en cinq ans.

D'autre part, la quote-part de ces fonds destinés à l'industrie lourde est de même en continuelle progression, et l'on peut affirmer que ce secteur a bénéficié d'une attention toute spéciale au détriment des autres catégories d'industrie. C'est ainsi qu'en 1951, l'industrie lourde a été dotée d'un fonds d'investissements de près de 35 milliards de lei et que, pour l'année 1952, près de 40% du fonds total des investissements lui sera destiné.

Les informations contrôlées que nous possédons, nous indiquent que, dans ce domaine de l'industrie lourde, l'effort principal a porté sur la construction de hauts-fourneaux, de fours Siemens-Martin, et de fours électriques. De cette manière, on essaie d'assurer une augmentation sensible de la production de fonte et d'acier dans les Usines de Resitza et Huniedoara, ainsi que la capacité des nouvelles aciéries à Brasov - Astra-Vagoane=Steagul Rosu-, à Bucarest - Malaxa=23 August, à Braila - Franco-Romana =U.M.Progresul, ainsi que dans d'autres centres industriels à Targoviste, Ploesti, Bacau, Roman, etc.., où a été prévue la construction de petits fours Siemens-Martin de 6 tonnes.

Il faut souligner les efforts qui ont été faits dernièrement pour augmenter la capacité des ateliers de soudure et de gros montages, ainsi que les directives données récemment pour séparer, dans des ateliers différents, les machines-outils lourdes des autres machines.

Ce développement accéléré de l'industrie lourde n'est certainement pas dû aux nécessités immédiates du plan, mais peut être expliqué par d'éventuels préparatifs en vue de l'organisation d'un vaste programme de réarmement.

D'autre part, on a pu observer que les très rares usines d'armement et de munitions qui subsistaient en 1948-1949, et essayaient de se maintenir en état de fonction grâce à diverses commandes de produits civils, ont commencé, à partir de 1950, à refuser de pareilles commandes non militaires, travaillant aujourd'hui à pleine capacité.

L'effort fait pour l'industrialisation du pays a déjà donné certains résultats ; nous mentionnerons l'apparition d'une série de nouveaux produits : roulements à billes, machines-outils de moyenne dimension, un nouveau type de tracteur à chenille, de nouveaux modèles de machines agricoles de type soviétique, outillage et pièces de réserve de l'industrie pétrolifère, etc..

On peut remarquer clairement la tendance à passer à la construction d'installations industrielles complètes et à ne plus se limiter à la production de pièces de rechange. Nous citerons : fours rotatifs complets pour fabrication de ciment, installations pour fabriques de sucre, fabriques de savon, scieries mécaniques, équipement complet pour chantiers pétrolifères, centrales thermiques, etc.. qui, aujourd'hui, sont produits régulièrement dans le pays, d'après les installations existantes importées jadis de l'étranger.

Etant donné que le prix de revient de ces nouvelles installations, que leur fonctionnement économique, ne sont jamais discutés, il n'est pas rare qu'une pareille installation, onéreuse dans son exploitation, coûte 12-15 fois plus cher qu'une installation moderne de bonne qulité de provenance étrangère. Nous citerons, comme exem-

ple caractéristique, les tracteurs I.A.R. produits par les Usines Sovrom Tractor de Brasov, qui ont aujourd'hui plus de 4.000 ouvriers. Ces usines ont produit, dans les trois dernières années, près de 2.500 tracteurs, qui coûtent encore aujourd'hui 3.500.000 lei la pièce, ce qui revient, au cours officiel, à plus de 100.000 frs. D'autre part, la qualité de ces tracteurs de type russe ancien est telle que la moitié des tracteurs construits sont continuellement en réparation et que, d'après les rapports des Centres Agricoles mécanisés, entre deux réparations de ces tracteurs, on ne peut pas compter,en moyenne, sur plus de 400 heures de travail effectif.

Pour remédier à la mauvaise qualité des nouveaux produits, ainsi qu'à leur prix de revient élevé, le plan quiquennal initial prévoyait une certaine spécialisation des usines, qui devait conduire à l'introduction de la production en grande série. Le plan quinquennal, comme nous l'avons montré plus haut, n'ayant pu être encore définitivement fixé, probablement à cause des ordres et contre-ordres venus de Moscou, il en résulte que chaque entreprise a, dans son programme, une énorme diversité de produits et que, même au cours de l'exécution de leur plan annuel, ces entreprises sont régulièrement obligées d'introduire en dehors du plan, toutes sortes de nouveaux produits ou d'importantes pièces de rechange, réclamées d'urgence par d'autres usines. Il est clair que, dans de pareilles conditions, les entreprises n'ont pas la possibilité de prendre les mesures qui pourraient assurer une production et un approvisionnement plus rationnels et que, bien souvent, le plan de production est mis en danger, sans parler du plan des réductions des prix qui, jusqu'à présent, n'a jamais pu être respecté.

En général, on peut constater que le gouvernement, sous l'impulsion de Moscou, fait de gros efforts pour mettre l'industrie roumaine en mesure de faire face aux nombreux besoins d'entretien de l'industrie métallurgique surtout, ainsi que de la production de certaines installations industrielles courantes. Cet effort a commencé à être dernièrement entravé par des investissements et des transformations d'usines, qui ne correspondent plus aux besoins immédiats de l'industrie, mais, comme nous l'avons dit plus haut, préparent le terrain pour permettre à l'industrie de paix de passer avec facilité à un programme industriel de guerre.

<u>Exploitation économique de la Roumanie par l'U.R.S.S.</u>

La complète main-mise soviétique sur l'économie roumaine a pris différentes formes, que nous tâcherons d'expliquer dans ce qui suit.

En premier lieu, le règlement des réparations de guerre est devenu depuis longtemps un prétexte, qui permet aux Soviets de prélever gratuitement une grande partie des produits roumains de toutes natures. Au début, les produits livrés étaient décomptés à leur valeur contractuelle en dollars 1938. Ultérieurement, dans les contrats annuels, ces prix furent exprimés en roubles qui, à leur tour,étaient transformés en lei.Etant donné que ce cours de transformation du rouble a été "relevé" à plusieurs reprises, l'industrie roumaine a été payée ces dernières années, pour le même produit, à des prix de plus en plus bas, qui ne tenaient plus compte du coût réel de fabrication.

C'est ainsi qu'on peut citer des cours du rouble variant entre 80/120 lei pour certains produits de l'industrie lourde, tantis que le cours officiel n'est que de 55 lei pour un rouble. Tenant compte des prix en dollars 1938 extrêmement bas, pris comme base, des diverses spéculations faites avec le cours du rouble envers les dollars ou les lei, on évalue, jusqu'à présent, la valeur réelle des marchandises qui ont été remises aux Soviets, à titre de réparations, à une valeur totale qui est près de huit fois supérieure à la somme de 300.000.000 dollars, prévue comme réparations dans le Traité de Paix.

D'autre part, grâce à la création des Sovrom, c'est-à-dire des Sociétés mixtes soviéto-roumaines, les Soviets se sont assuré le monopole complet dans plusieurs domaines économiques et une grande partie de la production dans d'autres. C'est ainsi que les Soviets ont le monopole des transports maritimes et fluviaux, par air et par route /Sovrom-Transport et TARS/ ; monopole de l'exploitation du bois /Sovrom-Lemn/; majorité de l'industrie pétrolifère /Sovrom-Petrol/ ; idem dans la production sidérurgique /Sovrom-Metal/ ; idem dans l'industrie chimique /Sovrom-Chim/ ; monopole dans la production des tracteurs /Sovrom-Tractor/ ; dans les assurances /Sovrom-Asigurare/ ; dans l'exportation de tous les produits roumains /Sovrom-Export/;etc.. et un grand nombre d'autres entreprises industrielles mixtes ou entièrement soviétiques de dimensions moins vastes.

Il faut également mentionner qu'une partie importante de la production courante des industries nationalisées est acheminée vers l'U.R.S.S. au compte du Traité Economique Soviéto-Roumain, tandis qu'une autre partie, non moins importante, est livrée aux différents Sovrom ou entreprises soviétiques, pour servir à l'entretien, ou pour compléter les installations.

Dans le domaine des produits alimentaires, textiles, du cuir, etc.., il faut retenir qu'une grande partie de la production dite disponible pour le marché intérieur sert à couvrir les nombreux besoins des troupes militaires soviétiques, cantonnées en R.P.R., ainsi que celles de la colonie soviétique, composée de spécialistes, directeurs, conseillers, techniciens, fonctionnaires, etc.. qui sont de plus en plus nombreux ; les autorités ont pris des mesures pour pouvoir loger les quelque 20.000 fonctionnaires, techniciens, etc.. soviétiques, à Bucarest, pour l'hiver 1951-1952.

Pour que le tableau soit à peu près complet, il faut rappeler que les salaires payés à tout citoyen soviétique travaillant en Roumanie sont de beaucoup supérieurs à ceux payés à leurs collègues autochtones. De même, rappelons que de grosses sommes sont remises aux Soviets pour diverses "aides techniques", souvent imposées par Moscou, ainsi que pour le règlement du nombreux matériel de propagande, didactique, culturel, etc.. qui est obligatoirement importé d'U.R.S.S.

En tenant compte de toutes les formes d'exploitation appliquées par les Soviets, on estime, dans les milieux économiques non officiels de Roumanie, que près des deux tiers de toute la production nationale roumaine est prélevée d'une manière ou d'une autre, par les Soviets, ce qui explique aisément le standard de vie extrêmement bas de la grande majorité de la population, et la lenteur incroyable avec laquelle disparaissent les graves dégâts causés par la dernière

guerre.

Nous allons donner quelques détails au sujet de l'industrie pétrolifère roumaine. Toutes les anciennes sociétés pétrolifères qui avaient des attaches quelconques ont fusionné dans le Sovrom-Petrol, tandis que les petites sociétés roumaines ont été nationalisées et ont formé deux Sociétés d'Etat : Muntenia et Moldova. En ce qui concerne la surface des terrains pétrolifères, il semble que près de 80% sont aux mains du Sovrom ; quant à la production, celle-ci est à peu près entièrement entre les mains du groupe mixte. En tous cas, dans les grandes Conférences interministérielles, les représentants des sociétés roumaines ne sont que rarement consultés, toutes les décisions concernant la quantité, la qualité, les dimensions, les termes de livraison, etc..des produits devant être introduits dans les programmes de fabrication de l'industrie lourde ou légère roumaine, ne sont discutées et fixées qu'avec les spécialistes soviétiques ou roumains du Sovrom-Petrol.

Il apparaît de plus en plus clairement que l'exploitation des terrains pétrolifères, ainsi que des raffineries, devient l'exclusivité du Sovrom-Petrol, tandis que les travaux de recherches géologiques, de forages d'essai, etc.. reviennent aux sociétés roumaines. De cette manière, toutes les grosses dépenses causées par la recherche de nouveaux terrains pétrolifères ne sont supportées que par l'Etat roumain, tandis que les bénéfices de l'exploitation de l'industrie pétrolifère reviennent uniquement aux sociétés mixtes.

Gheorghiu-Dej a déclaré, dans un de ses discours, en 1951, que la valeur de la production pétrolifère était aujourd'hui la plus haute qui ait jamais été atteinte en Roumanie et que le tonnage extrait au cours de l'année 1950 avait dépassé de près de 50% celui produit en 1938.

Les spécialistes roumains, en particulier, estiment qu'en réalité, la production de l'année dernière n'a pas dépassé 4,5 millions de tonnes. En tous cas, en Roumanie, il est difficile de se procurer plus de 2/3 litres de pétrole par semaine ; quant au coût de la benzine, il est d'environ 75 lei le litre pour le particulier, 27/28 lei le litre avec bons spéciaux très limités pour ministères et institutions d'Etat, et 3,5 lei le litre - prix d'exportation - pour les autorités ou les sociétés soviétiques.

Ing. R. A. C.

(à suivre dans le prochain numéro :

" DEPENDANCE POLITIQUE ET CULTURELLE ENVERS l'URSS ")

PORTRETE LEGIONARE
****

GHEORGHE CONSTANTIN
****

Pe Ghiţă al Popii l-am cunoscut în lagărul Miercurea Ciucului, desi avusesem cu el unele socoteli nevinovate pe-afară...de lagăr. Era un admirabil politehnician dela Timisoara, dar certat desigur si cu scoala si mai ales cu părintii.

Fecior frumos la chip, mândru la boiu, si ager la minte, aproape nu vorbea, însă vesnic avea în coltul gurii un zâmbet ironic. In lagăr îsi lăsase capul încadrat cu o barbă de Crist, care-i da maturitate. Când vorbeai cu el zicea din când în când câte un "ei" asa de nepăsător, de te dezarma.

Toată ziua citea niste cursuri de matematică si socotea. Uneori mai desena. Strugariu îl necăjea adeseaori: " Ascultă, măi camarade, nu mai tăt citi acolo, că te-i strica la cap de-atâta carte, bre !" -" Ei..." răspundea Ghită si-si vedea de treabă înainte. Altul îi soptea: " Măi Ghită măi, când om mai iesi noi de-aci, măi ? Ei...răspundea el linistit si senin. Intr'o zi, ni se sopti vestea că la Cannes în Franta ar fi murit Patriarhul în urma unei operatii la stomac, si, desigur, s'ar putea întâmpla si vreo minune cu eliberarea noastră...Ei, răspundea Ghită al Popii si se întorcea cu spatele la cel ce-l deranja din calculele lui...Nimeni ca el nu potrivea mâncarea mai bine pe-o masinută de gătit, care tot a lui era, parre-mi-se. Ratia alimentară ni se redusese mult, si eram obligati, în urma unor tratative duse cu comandantul lagărului, să ne facem si noi ce-om putea de mâncare. Ghită stia să gătească cel mai bine dintre noi. Făcea...cartofi prăjiti, peste care punea ardei, ceapă tăiată în rotocoale si putin usturoi. Tuturora ne lăsa gura apă, nu alta. Si sacrifica el câteva probleme de algebră superioară, ca să ne pregătească mâncarea lui pretioasă, care la urmă ne învăluia într'un ametitor miros de lucru fain de tot.

Când era gata totul, apăi, invita din ochi, pe cel ce poruncise si se dădea la o parte ca un vinovat de ceva. Rareori participa si el la înfulicarea ăstor bunătăti, după care noi, în cap cu Niculai Strugariu, ne-am fi omorât. Neculai se invita la toată lumea si cum toti flămânzeau mereu bietul Ghită ne făcea în fiecare zi fiecăruia dintre noi "mâncarea lui specială" si Neculai ne...onora.

Alteori, ca să se mai distreze netezea oase din care făcea cruciulite minunate, inele sculptate, mici obiecte,etc, pe urmă trecea să-si facă rugăciunea lui la timpul sorocit.

Intr'un amurg, când soarele scăpăta pe după munti si valea Oltului apărea viorie si aburită, sta Ghită si se uita cu ochi vagi peste zările înnegurate. La ce gândea oare ? Dacă îl întrebai îti răspundea vesnicul lui, ei ! cu care trebuia să te multumesti oricând. Si totusi filozofia aceasta a unei nepăsări totale în fata a tot ce există si nu există si de care era apăsat acest fecior vrednic al Banatului, m'a cutremurat adesea prin măretia ei.

Era odată o Duminecă frumoasă în vara lui 1939. Sedeam cu totii tolăniti în paturi. Era de vreme. Sapte si jumătate dimineata si niste îndrăcite musculite ne tot stăteau împotrivă. Deodată, sgomote în curte. Guri de-ale băietilor nostri cari întrebau: pe cine? pe cine?, se amestecau cu guri de-ale jandarmilor ce strigau de după sârmele ghimpate numele unui ins ce urma să primească vizita obisnuită si pe care, noi toti dealtfel o asteptam cu înfrigurare.

– Gheorghe Constantin ? Cine-i ăsta, dom'le ? Nu există,nu, striga amabil un bucurestean.

– Taci, bre, din gură, nu te mai băga dacă nu stii. E-aci, dom'le! Ghită-al Popii, ce dracu !...i-o taie scurt Toni Barbu bănăteanul.

– Spunei să iasă cât mai repede afară, că are vizită.-răcni un jandarm tuns chilug.

Ca un vârtej intrară vreo sapte insi în dormitorul nostru, repezindu-se spre patul lui. Ghită sta linistit în pat si visa, cu ochii mari...cine stie ce, când leii îl anuntară într'un glas că i-a picat taică-său si-i grăbit să-l vadă.

– Ei, răspunse Ghită cu sânge rece si cu surâsul lui în coltul gurii. Dar ce-o mai vrea acuma si el. Si începu să se îmbrace pasnic, să se'ncalte, să se pieptene, ca un om care nu prea e grăbit, să se'ntâlnească cu cineva scump, venit din depărtări să stea de vorbă numai...un sfert de oră, cu cine-i e drag.

– Dar mergi, bre mai repede, îi strigă Neculai, de sub pătură, că n'avem vreme de pierdut amu. Suntem dornici să aflăm ce mai este pe-afară...

Dormitorul izbucni într'un hohot de râs...Ghită mai scăpă printre dinti un ei! si iesi bombănind...

– Ce-i părinte ? Pentru ce-ai venit ? Ce face doamna presbiteră ?- îl întâmpină Ghită pe aprigul preot protopop, tatăl lui, care îl gonise de-acasă, fiindcă îi strica socotelile politice între enoriasii satelor.

– Uite ce-i, taică, am venit să-ti spun că mama ta e cam bolnavă si-ar vrea să te vadă acasă. Tu să fii cuminte, nu ca nebunii ăilalti, să dai chiar acú o declaratie, în fata domnului maior, eu o iau frumos si o duc la minister, unde mă găsesc cu un senator de la noi. Să fii cu bagajele gata, că din ceas în ceas poti pleca... Auzit-ai tu ori nu ? Ce te pui tu cu stăpânirea, care dela Dumnezeu e orânduită ? Ce umblati cu prostii contra Regelui si mai marilor Tării ? Hai ? Nu-i asa, domnule maior ? Nu-i zic bine ?

– Sigur, Sfintia Voastră grăeste ca în carte, drept este ! răspunse maiorul vesel că mai are unul înscris la răboj.

– Ce zici, taică, timpul trece si eu trebue să plec la Bucuresti ! îngăima Sfintia Sa, cercetând mirat ceasul.

– Apăi, doar pentru asta ai bătut, Sfintia Ta, atâta amar de cale, ca să-mi cei mie declaratie ? întrebă cu nevinovătie în glas Ghită.

– Da, taică, numai pentru asta am venit. Fiule, nu-mi face zile grele, mie si bietei mume, căci or să vie păcate mari peste noi, si de!... E bine să fii acasă cu noi...

– Hai, dragă, scrie trei rânduri acolo, mai interveni si maiorul.

– Măi, ceiace faceti voi nu-i bine, căci stricati ce facem noi pentru Tară...zise părintele, obosit de drum. Hai, fiule, dă declaratia, ca să plec...

– Dom'le Maior, vă rog, s'a împlinit cam de mult sfertul de oră. Vă multumesc că m'ati anuntat la timp. Părinte, du multă sănătate doamnei presbitere si să auzim de bine...

Si Ghită iesi afară, unde-l astepta sentinela care-l adusese si care se cam mira că stătuse la tocmeală cam o jumătate de ceas.

– Ei, ai văzut, părinte protopop, fiul matale si cum se poartă ? Asa sunt toti ! Niste încăpătânati, cum n'am mai văzut în viata mea. Ii omori, dar dintr'al lor nu-i scoti...Ai văzut ?

– Am văzut, taică, am văzut...Hei, au piele de drac pe ei.

Si tot asa de senin a mers la moarte, în toamna aceluias an Ghită al Popii, fără să spună vreo vorbă. Stia doară pentru ce suferea si pentru cine va muri, atunci când va veni ceasul să dea jertfă ultimă de sânge pentru răscumpărarea marelui păcat al Neamului.

Prof. I.G.Dimitriu

(din volumul manuscris :
"MEDALIOANE INSANGERATE)

PAGINI ALESE LEGIONARE
****

DESPRE VIATA NOASTRA
****

Nu cred să fie pentru noi, cei tineri, o întrebare mai stăruitoare, azi, ca aceea a întelesului vietii noastre. Când începem noi într'adevăr să fim ? Când putem sti unde se sfârseste partea noastră? Asta mi se par mie cele două datorii ce ni le-am luat, dela început, asupra noastră si cari, fără îndoială, ne cer nespus de mult, atât de mult, că numai prin ele ajungem să ne lămurim ce este al nostru si ce ne este dat să stim.

Dela început trebuie să aflăm că, nu e cu putintă să răspundem cu totii în acelas fel. Dar asta nu înseamnă, de bună seamă, că nu ni-e dată o posibilitate de a ajunge acolo. Fiindcă sunt fapte date care închid în miezul lor - mai presus de noi - taina trecerii noastre prin lume. O încercare de a desprinde întelesul acestor fapte ne va putea arăta calea de urmat.

Lucrurile stau, după credinta mea, astfel. Noi nu suntem stăpâni pe viata noastră si nu putem face cu ea ce vrem. Nu ne putem juca cu soarta noastră. Dar nu numai atât. Noi nu putem fi nici în afară de viată. Avem o cale anume care, grea sau usoară, trebuie urmată până în ceasul din urmă. Asa a fost hotărât.

De aci credinta că noi suntem <u>predestinati</u> pentru ceva. Asupra noastră zace o mostenire de îndeplinit.

Noi începem să fim abia în momentul când pricepem că nu putem trăi singuri în lume. Când mărturisim a crede : în Dumnezeu si în rânduiala lumii sale. Când urmăm cuvântul Său. A fi, înseamnă recunoasterea acestei legături tainice a vietii tale cu însăsi izvorul credintei. Asa dar credintă în Dumnezeu în primul rând.

Pe Dumnezeu nu e cu putintă însă a-L cunoaste singur. Nu ti-e dat tie a-I deslusi marginile. Dumnezeu ti se desvăluie prin neamul tău. Deci numai prin mijlocul unei rânduieli care te cuprinde si care e mai presus de tine. Inteles viata ta are numai atunci când e crescută din nădejdile si focul legăturii acesteia cu viata vesnică a neamului. Asadar credinta în neamul tău si în vesnicia sa.

Ce ne arată aceste lucruri ? Ne arată, mai întâi, că fără credintă omul nu are cuprins. Si apoi, că fără neam omul nu poate ajunge nicăeri. Asta e întreaga conditie a vietii noastre.

Neamul nostru al românilor, din grija lui Dumnezeu pe care o poartă fată de rosturile creatiunii sale, îsi caută, azi, rădăcinile sale originare de viată, pentrucă printr'o întoarcere la fiinta proprie să-si îndeplinească însărcinarea ce i-a fost dată. Faptul este atât de cuprinzător încât toată viata noastră se asează alături. Stim noi să urmăm cu totii calea cea dreaptă ? Iată întrebarea ultimă. Din cele spuse nu mai rămâne nici o îndoială că aci stă toată cheia vietii noastre, a tinerilor. A crede si a participa istoric la soarta neamului românesc. Vom putea însemna ceva dacă renuntăm la bucuriile noastre si dacă înlesnim, cu pretul vietii, cauza cea mare a neamului. Căci asta ni-e soarta. De a fi purtătorii unui destin al neamului ; de a purta pe umerii nostri nădejdile si sfortările istoriei. Strădania noastră de a frământa tot ce avem mai bun pentru o cât mai luminoasă deslegare, este singura putintă de a avea un rost în lume si de a merge pe linia de fortă a destinului.

Si să nu ne plângem de conditii prielnice. Fiindcă, de bine de rău, Dumnezeu nu ne-a uitat. Noi stim bine că istoria noastră românească o face acum însusi mâna aceasta Dumnezeească. Cei tineri nu putem cu adevărat crede decât asa. Asta înseamnă însă mult. Inseamnă natia care se regăseste. Adică totul.

Rămâne doar să vedem ce se alege, cu viata noastră a fiecăruia.

Ion Veverca

(Din "SUFLET SI GÂND LEGIONAR")

Colectia OMUL NOU

1952

TRIBUNA LIBERA
****

GÂNDURI CU OCAZIA ULTIMEI DISIDENTE
****

Eu nu sunt om al condeiului. N'am nici o veleitate de ordin scriitoricesc. Sunt însă un vechi legionar si în această calitate îmi permit să svârl pe hârtie câteva din gândurile ce m'au frământat în clipa în care am luat cunostiintă de noua ruptură în sânul Miscării.

M'am simtit mai întâi îndurerat, ca orice luptător ce vede frângându-se în două grupul din care face parte, în care si-a pus toate sperantele, în care are deplină încredere.

Avusese Miscarea destule neajunsuri prin Germania si noi, simpli luptători, cunoscuserăm consecintele frictiunilor dintre conducători. Dar totul trecuse cu bine si unitatea, în jurul celui mai indicat, se refăcea încet încet spre binele Legiunei si Neamului Românesc.

Trăim o epocă în care nu oricine poate fi conducător si de aceea încrederea pe care i-o dăm acestuia trebuie să fie totală. Nu putem schimba sefii după bunul plac al unuia sau altuia. Sefii de mare anvergură sunt rari. Să nu si-i piardă, să nu si-i îndepărteze cei ce-i au...

Si'n Miscarea Legionară nu există în momentul de fată o altă persoană care să-l poată înlocui pe Horia Sima. Cine se îndepărtează azi de el, dă dovadă de lipsă totală de întelegere a spiritului legionar, lucrează inconstient împotriva Miscării si-a viitoriei legionare.

Un sef trebuie să fie un vizionar si om de actiune, nu numai un om de credintă, sau un doctrinar, sau un dialectician, sau un organizator, sau un luptător neînfricat. Avem multi printre noi cari îndeplinesc unele din aceste calităti, dar pentru moment numai el le întruneste pe toate. Deaceea am fost îndurerat când am luat cunostiintă de ruptura provocată în sânul Miscării ce se refăcea.

Dar m'am simtit si coplesit de revoltă când am aflat numele unora din noii revoltati. Nu erau altii decât cei ce, acum zece ani, se băteau cu pumnul în piept strigând că pentru Horia Sima sunt gata să intre si'n foc. Aceiasi, ce amenintau pe primii disidenti din Germania că le vor rupe gâtul dacă nu trec de partea lor.

Ce încredere mai pot avea eu - si altii ca mine - în cuvântul si credinta legionară a acestor manechine fluctuante, ce amenintau atunci pe unii pentrucă erau "contra", iar acum ne amenintă deoarece suntem "pro" !!...

Am trecut de mult vârsta la care să mă mai poată influenta o intrigă bine organizată, o minciună spusă sub jurământ. Cu sufletul si cu mintea mea am analizat evenimentul rupturei. La rece si pe îndelete. Nu mă interesează ce vor zice altii. Eu sunt multumit că pot să-mi definesc pozitia, clar si cinstit. Sper că si rătăcitii de astăzi îsi vor da într'o zi seama de greseala comisă împotriva Miscării si Sefului ei si vor reveni pocăiti în rândurile noastre. Ii asteptăm fără ură si fără gând de reprosuri.

Pimen Ceacâru

FRATE PRIBEAG
****

Au trecut ani de zile de când suntem duşi de-acasă. Restrişti şi nedreptăţi căzură peste sufletul nostru. Soarta cea crudă ne-a smuls dintre cei dragi şi ne-a aruncat pe drumuri străine.

Dorul, durerea, neliniştea ne macină răbdarea, ne surpă sănătatea, ne seacă inima, ne ucide speranţa. Dela zeci de mii de kilometri, departe de pământul nostru străbun, simţi cum gem în neagră robie părinţii, fraţii şi copiii noştri. De atâta timp nu mai străbate până la noi nici un cuvânt dela ei şi nu ne-a mai rămas nici o posibilitate să le venim în ajutor. Doar în vis, de-i mai putem vedea şi sta de vorbă cu ei. De 10 ani, de când poartă cătuşile la mâini şi la picioare. Nu-i mai recunoaştem. Chinul i-a uscat ca lemnul. Palizi ca de ceară, urcă nesfârşitul convoi de cadavre, greul drum al osândirii, pe care l-a pecetluit pe veşnicie cu marea Lui jertfă, Mântuitorul. Nici o rază de nădejde, nici un cuvânt de apărare dela nimeni. Cine să-i mai scoată la lumină din bezna ocnelor, din temniţele reci ? Cine să le mai redea libertatea pierdută ?

Năpăstuit de mii de ani în propria lui ţară, neamul nostru n'a cunoscut bucurii, n'a avut noroc de linişte. Văduvit de copiii lui cei mai buni, ucişi de călăi, trupul lui s'a frânt pe roate şi-a ars pe ruguri. Vândut a fost păgânilor ca o vită din ocol şi veacuri fără număr a fost ţinut în umbra istoriei. Satele şi plaiurile noastre au ajuns pustii. Ţara cea mândră şi bogată a nemuritorului Decebal, cu lanuri de aur şi păduri seculare, este devastată în mod sălbatec de barbarii stepelor. Ţăranii noştri cu chip de voevozi, sunt scoşi cu forţa din casele lor bătrâneşti şi duşi pe drumul fără întoarcere al Siberiei. Cât n'or fi plâns sărmanele noastre mame, urma celor duşi de-acasă ?

Dar, aşa pribegi cum suntem, nouă ne-a lăsat, Tatăl Ceresc, arma libertăţii ca să luptăm. Pe drumul surghiunului nostru să ne aducem aminte de acei care departe de noi, poartă jugul celei mai sălbatece robii. Să nu ne luăm nici o clipă gândul dela ei.

De pe locul unde ne-a semănat Dumnezeu, din mijlocul străinilor unde muncim pentru o bucată de pâine, să înfruntăm cu toată bărbăţia aceste ceasuri de urgie. Să facem să simtă tot străinul, durerea şi nedreptatea strigătoare la cer, cu care a fost lovit de moarte neamul nostru.

Ştim că peste hotare numele ţării noastre a fost necinstit de toţi înstrăinaţii de neam şi de toţi aventurierii politici. Nouă ne revine această grea misiune, ca prin fapta noastră bună şi nobleţa sufletului, să ridicăm neamul în faţa străinătăţii. Trebue să fim exemplu de muncă şi de corectitudine şi să stârnim prin comportamentul nostru, admiraţia lumii întregi.

Gândeşte-te, frate pribeag, că într'o zi vom închide ochii pe veci, departe de satul copilăriei noastre, departe de tot ce-avem mai scump. Gândeşte-te, că numai fapta noastră rodnică şi dezinteresată va înălţa neamul în lumina istoriei.

Fii cel mai viteaz apărător al Patriei noastre crucificate. Din anii pe care îi îngropi în pământuri străine, fă să crească rod bogat pentru neamul nostru prigonit.

Să coborâm în adâncul conştiinţei şi să ne întrebăm pentru ce s'au jertfit înaintaşii noştri, lăsându-ne o ţară liberă, mare şi respectată?..Câte speranţe şi-au pus în noi, câtă credinţă, câtă iubire?

La sufletul lor mare să alergăm, când ne simţim slăbiţi şi din izvorul ~~îzr~~ vieţii lor nemuritoare să ne adăpăm când suntem însetaţi de dreptate. Ei ne vor deschide zarea către biruinţă şi ne vor înbărbăta oridecâteori ne va copleşi desnădejdea. Să ne amintim mereu frate pribeag, de viaţa plină de primejdii şi răspundere a tuturor Domnitorilor noştri pământeni. Să ne apropiem cu gândul de gândul lor curat, de sufletul lor mare şi roagă-te lui Dumnezeu, pentru libertatea neamului nostru aşa cum se ruga Bălcescu, şi bucium ul tău printre străini nu va rămâne zadarnic.

Păzeşte-ţi sufletul de toate ispitele necurate, de toţi falsificatorii cari au interesul să te doboare, să-ţi surpe temelia credinţei tale în biruinţa neamului. E plină lumea de spâni, de corbi, cozi de topor, mişei şi trădători. Aceştia, pentru un blid de linte, vând idealurile şi osândesc sufletele.

Tu, ca un năsdrăvan al acestor sfre timpuri, poartă în inima ta cu demnitate naţională şi credinţă, ICOANA ŢĂRII NOASTRE şi pătrunde-te de răspunderea istorică ce apasă pe umerii generaţiei noastre.

Religie să ne fie iubirea de neam şi nici o secundă să nu renunţăm la gândul reîntoarcerii, cu orice sacrificii, către pământul din care ne-am ridicat. In el, ca'ntr'un mausoleu sacru, stau îngropaţi străbunii noştri, martirii credinţei, regii nemuritori carpatici.

Dumitru Paulescu

ACTIVITATEA ROMANEASCA IN BRAZILIA
****

RIO DE JANEIRO
****

CASA ROMANA
****

§ Miercuri 17 Martie, a avut loc în sala de onoare a Universităţii din Rio, festivitatea de închidere a cursului de limba română, predat de dl prof. Dr. I.G.Dimitriu, pentru o seamă de studenţi brazilieni, având în frunte pe un mare admirator şi amic al României pe valorosul student baian, Atico Vilas Boas Mota, cunoscut în colonia română cu numele românesc de Ticu Moţa.

Meritosul tânăr a învăţat să vorbească româneşte singur, cu dicţionarul. A cunoscut pe români abia după ce ştia să vorbească.

Iniţiativa organizării acestui curs revine de-o potrivă Casei Române şi Comitetului român de ajutor de pe lângă Crucea Roşie Braziliană.

Festivitatea a fost prezidată de chiar rectorul Universităţii Prof. Dr. Pedro Calmon, care într'o cuvântare deosebit de înălţătoare a împrospătat speranţele românilor în ziua eliberării, accentuând ne-

voia stabilirei unei legături culturale permanente româno-braziliană, al cărui început îl consideră în momentul de fată si mai ales atunci când se va înfiinta definitiv o catedră de limba română la universitatea din Rio, realizare pentru care DSa oferă tot concursul. Pentru Românii prezenti, rectorul Pedro Calmon s'a dovedit cu această ocazie nu numai un orator de o rară valoare, dar si un pretios si distins amic al României.

Dl prof. I.G.Dimitriu a prezentat într'o erudită si interesantă conferintă, sensul si interpretarea "Doinei" românesti.

Tico Mota a vorbit deasemenea cu înflăcărare si în viguroase cuvinte de nevoia unei reale legături culturale româno-braziliene,după care i s'a acordat diploma de absolvire a cursului de limba română diplomă care a fost semnată de Rectorul Universitătii, Prof. I.G.Dimitriu, Col. Ed. Ressel din partea Comitetului de Cruce Rosie si Dna Aurelia Cocăneanu si Ing. D. Mihăescu din partea Casei Române.

§ Sâmbătă 3 Aprilie, s'a sărbătorit la Casa Română inaugurarea "Terasei Bucuresti", pe care Dra Cocăneanu cu concursul Casei a construit-o în curtea Casei Române. Au participat peste 8o de persoane. Muzică românească si dans.

§ Sâmbătă 24 Aprilie, Casa Română a invitat colonia noastră să participe la slujba Invierii, ofăciată de Preotul Unit Dr. Stefan Bentea, la biserica libaneză din Rio: Au asistat peste 120 de persoane Slujba a fost impresionantă, mai ales că românii din Rio asistau pentru prima oară la un serviciu de înviere tinut în limba română.

§ Duminecă 25 Aprilie, colonia română a fost invitată la Casa Română pentru sărbătorirea după traditie a Sf. Pasti. Au participat peste 14o de persoane. S'au ciocnit ouă rosii, încondeiate;s'a servit cozonac si vin. A fost una din cele mai animate festivităti ale Casei Române.

§ Sâmbătă 8 Mai, colonia română a sărbătorit în saloanele Casei Române ziua de 1o Mai. Dl Col. Ressel a vorbit despre importanta zilei. Asistenta a cântat "Imnul Regal" si "Pe-al nostru steag e scris Unire". Serbarea s'a continuat până târziu cu dansuri nationale si'ntr'o atmosferă de înăltătoare întelegere natională.

§ Luni 1o Mai, a avut loc sub auspiciile Casei Române,conferinta Drei Alexandra Hortopan, tratând despre "Sufletul Românesc". Conferinta s'a tinut în sala festivă a cercului Nord-Pernambucan,conferentiara fiind prezentată de Directorul Cercului în cuvinte măgulitoare pentru tânara noastră scriitoare. Au asistat pe lângă români, o seamă de personalităti braziliene din lumea literară si ziaristică. Conferentiara, în cuvinte inspirate a reusit să înfătiseze un tablou impresionant de ceeace numim si întelegem prin "suflet românesc".

§ Duminecă 2o Iunie, a avut loc la Casa Română sărbătorirea unui an de activitate, al acestei institutii. Această festivitate s'a bucurat de o asistentă deosebit de numeroasă, peste 16o de persoane. Printre cei prezenti am remarcat: Consilierul de Ambasadă si Atasatul

de presă al Turciei, fostul Ministru al Bulgariei cu Consilierul cultural si Atasatul de Presă, Dna Danciu, Dna si Dl Ing. Comnène, Dna, Dra si Dl At. Atanasiu, Dna si Dl Col. Ed. Ressel, Dra Aurelia Cocăneanu, Dl Comandor Mircea Teohari, Dna, Dra si Dl Ghiată, Dra Schmetau, Dl Dr. Alex. Mateescu Frâncu, Dl. Dr. Faust Brădescu, Dl Ing. D. Mihăescu, Dna si Dl Stefan Razi, Dl A. Useriu, Dna si Dl G. Doacă, Dl Ing. Marcu Nicolau, Dna Margaritopol, Dl Arh. Valentin Popescu, Dl D. Nicolau, Dl Ing. Florentin Marinescu, Dna si Dl Ing. Dan Niculescu, Dl Pimen Ceacâru, Dna si Dl Dr. Mircea Buescu, Dl G. Petrescu, Dna si Dl C. Tofan, Dna si Dl Dascălu, Familia Ioanu, Dl Gheorghe Cristos, etc.

Pe terasa Casei Române, denumită "Bucuresti", s'a servit un bogat bufet. Dansul a avut loc în saloanele de jos ale Casei. Concursul artistic, cu totul reusit, se datoreste dlor Faust Bradescu, Nicolau si Petru Ioanu.

La pregătirea si reusita festivitătii au dat un foarte pretios concurs Dnele Atanasiu, Ressel, Danciu, Cocăneanu, Hortopan , Ghiată si Dnii Nicolae Ghirghiu, Gh. Cristos, Pimen Ceacâru, Antipa Mihalache, George Cambanelis, Croitoru, Atanasiu, Ressel, Mihăescu si Marcu Nicolau.

§ Duminecă 25 Iulie 1954 a avut loc Adunarea Generală a membrilor Coloniei române din Rio, pentru votarea Statutelor si alegerea noului Comitet de Directie al Casei Române.

Statutele prezentate au fost votate cu unanimitate.

Din raportul de activitate, citit de Dl Andrei Duchiade secretarul general al Casei Române, rezultă că :

- au avut loc 4o de sedinte de Comitet
- s'au realizat 12 festivităti

din donatii, cotizatii si serbări, s'au înregistrat peste 7o.000,oo cruzeiros.

- sub egida Casei Române s'au tinut cursuri de limba română la Universitatea din Rio, cursurile fiind predate de Dl prof. I. G. Dimitriu.

L la initiativa si prin interventia Casei Române s'a înfiintat Parohia Ortodoxă Română "Sfiintii Trei Ierarhi", pusă sub autoritatea EpiscopieiOrtodoxe Române din Statele Unite de sub păstorirea Inalt Prea Sfintitului Episcop Valerian.

- Din initiativa si cu contributia Casei Române a apărut brosura "Bună Dimineata la Mos Ajun", alcătuită de prof. I.G.Dimitriu.

- Prin interventia Casei Române, exilul românesc va fi reprezentat la Congresul International de Folklor dela São Paulo din luna August prin Dra Alexandra Hortopan si Dl Dr. Faust Brădescu.

- Prin grija si contributia Casei Române localul este acum înzestrat cu o bună parte din mobilierul, decoratia si vesela necesară.

După citirea Raportului de Activitate, Adunarea Generală prin aplauze unanime a dat deslegare vechiului Comitet. După aceea, prin vot secret, a fost ales noul Comitet de Directie pentru anul de activitate 1954-1955.

Acest comitet este format din următoarele persoane:

At. Atanasiu, Col. Ed. Ressel, Ing. Marcu Nicolau, Ing. D. Mihăescu, Comandor Mircea Teohari, Dr. Faust Brădescu, Ing. Raymond Comnene, Dr. Mircea Buescu, Prof. I.G.Dimitriu, Pictor George Deacă, Ing. Jean Paparizu, Pimen Ceacâru, Av. Stefan Veron, Av. Stefan Dumitrescu, Dodi Șain. -

In Comisia de cenzori au fost alesi : Andrei Duchiade si Dumitru Nicolau.

Apoi, prin vot unanim, Dna Butculescu a fost declarată Presedintă a viitorului Comitet de Doamne, care va functiona pe lângă Comitetul de Directie.

Prin Statut, Dra Aurelia Cocâneanu a fost proclamată Presedintă fundatoare a Casei Române.

SÃO PAULO
****

Societatea "ROMÂNIA"
****

Sâmbătă 15 Mai, Soc. România din São Paulo, a sărbătorit ziua de lo Mai si totodată încheierea a 4 ani de activitate. Au participat peste 120 de persoane. Dl Augustin Hila, presedintele societătii, a făcut o dare de seamă asupra activitătii trecute, prezentând în acelas timp pe noul presedinte ales într'o adunare anterioară,în persoana Dlui Av. Nicolae Iancu.

Activitatea Dlui Augustin Hila , initiatorul Societătii, a fost răsplătită cu îndelungi aplauze de cei prezenti.

A urmat apoi conferinta Dlui Ing. Dumitru Mihăescu din Rio, despre însemnătatea zilei de lo Mai pentru tîmpurile de azi.

Prezentând un incisiv tablou al stărilor de azi din tară, conferentiarul a arătat că anularea lui lo Mai de tara oficială actuală, înseamnă pentru românii din exil o si mai nestrămutată datorie de a se ancora în amintirea si păstrarea acestei zile ca simbol al independentei, regalitătii si libertătii românesti.

Pentru mentinerea trează si fructificarea acestor idei cardinale ale românismului, ziua de lo Mai trebuie să devină pentru ori ce român din exil, un moment de unire, de strângere de rânduri, de polarizare a tuturor celor ce simt româneste, în jurul unei singure idei valabile la ora actuală: eliberarea neamului de sub jugul comunist.

Conferinta a fost viu aplaudată. Apoi, Dl Hila a vorbit de momentul ardelean din 3/15 Mai 1848, după care DSa a cântat cu mult talent si justă interpretare, câteva doine si cântece de luptă,perfect potrivite cu ziua si cu acest moment românesc.

REVISTA PRESEI
****

§ L'Indépendance Roumaine - anul I, nº 1 - tribună franco-română pentru libertate.- ultimul ziar apărut în numeroasa gazetărie a exilului românesc, pare a fi organul oficios al Ligii Românilor Liberi. Nu putem sti care-i va fi linia de conduită în viitor fată de fortele deja existente. I-am dori-o plină de nobletă si de obiectivitate, pentrucă numai astfel îsi va putea îndeplini misiunea.

Scris în întregime în limba franceză - deci dedicat cititorilor străini - ar fi de dorit să evite pe cât posibil problemele ce-ar putea atrage atentia asupra neajunsurilor noastre intime. Remarcăm dela primul număr două articole interesante: L'Europe et les Exilés, semnat XX si L'Inutilité des Rencontres de Carlo Delavia.

Director: Stefan Racoceanu

§ La Nation Roumaine - nº 134. Organul Consiliului Partidelor politice române, îsi continuă aparitia cu o regularitate impresionantă pentru celelalte foi ale exilului. Totdeauna interesantă scrisă cu vervă si patriotism, aduce un pretios serviciu întregului neam românesc. Editorialele si articolele acidulate ale dlui D.N. Ciotori, ar putea fi reproduse în multe din ziarele occidentale ca exemple de logică si argumentare.

In numărul de fată (134) ne-a surprins însă un anumit pasagiu din Conferinta dlui Al. Cretianu, prin care DSa - din reavointă, ignorantă sau naivitate - asimilează pe legionarii Gărzii de Fier cu hitleristii si-i califică de asasini !...

A uitat DSa oare adevărurile istorice ? Găseste apoi că-i bine ca'ntr'o conferintă publică, în fata unui public neavertizat, să se facă asemenea afirmatii împotriva elementului cel mai anti-comunist al neamului nostru ?! Dece nu face o conferintă asupra celor peste 8.000 de asasinati ai Gărzii de fier de către organele executive ale diferitelor guverne din care a făcut parte si DSa ?... Ar da dovadă de impartialitate si-ar explica opiniei publice occidentale activitatea regimurilor de "libertate" ce stăpâneau România acum 15-2o de ani.

§ Caete de dor - nº 8. Cu râvna omului ce cunoaste însemnătatea valorilor spirituale în vremuri de restriste, Dl Virgil Ierunca înfrânge greutătile materiale ce-i stau împotrivă si dă la iveală, aproape regulat, aceste minunate "Caete de dor". Câtă sudoare, câtă sbatere, n'ascunde minunata revistă în paginile-i de autentică antologie literară românească !...Nu găsim cuvinte pentru a felicita pe neobositul redactor ce a reusit să strângă în jurul revistei atâtea dintre ilustrele nume ale exilului românesc.

Importanta pe care o are revista "Caete de dor" în exil, alături de "Vers" si "Insir'te Mărgărite", o vom întelege atunci când întorsi la vetrele noastre, vom face bilantul întunecatei epoci pe care o trăim. Dacă azi, multora, o revistă literară le poate părea inactuală sau inutilă, deoarece "sunt atâtea alte chestii mai urgente" (!), noi să multumim Domnului că mai există câte un Virgil Ierunca, care fără a neglija "chestiile mai importante", consimte să-si

sacrifice un timp pretios pentru a țesedin poezie, studii si recenzii covorul spiritual al unui exil oropsit.

In numărul de fată multă si minunată poezie semnată de Yvonne Rossignon, V. Horia, Virgil Ierunca, N.A.Gheorghiu, Antoaneta Bodisco Ion Negru, Ion Cusa, V. Târă, N. Caranica. Remarcabile traducerile lui Titus Bărbulescu. Tristă însă problema desbătută în "Românii deplasati". N'o găsim necesară si nici la locul ei într'o revistă de valoarea Caetelor de dor.

§ <u>Candela</u> - Revista Bisericii Ortodoxe Române "Buna Vestire" din Montreal, Canada.

Asa cum titlul o spune, această revistă, apare ca o modestă dar vrednică si tot mai vie lumină a gândului si sufletului crestin românesc. Din rândurile Candelei se desprinde neobosita grijă si marea dragoste cu care un om se străduieste să readucă, să refacă si să întărească în gând si faptă cu adevărat crestine, tot ceeace este sau mai poate fi în acea localitate, coborâtor al păaiurilor nostre.

Tânărul si inimosul preot, Dr. Petre Popescu, parohul bisericei, poate fi dat ca exemplu, nu numai pe tărâmul preotesc, unde se dovedeste un păstor deosebit de dotat, dar chiar în domeniul laic întrucât a reusit prin dragoste, blândete, întelegere si simtul datoriei, să adune în jurul bisericei toate activitătile românesti din marea localitate canadiană.

Candela este o revistă care, în mod real, umple un gol al sufletului românesc din exil.

§ <u>"Corespondenta cu "Serviciul Mondial"</u>(Ion Mota) - Biblioteca Verde - nº 1o, 1954.

Dl C. Papanace, continuă cu o râvnă într'adevăr legionară, misiunea pe care si-a asumat-o în cadrul Colectiei Biblioteca Verde, de a fi Zece numere au văzut lumina zilei până în prezent. Din nefericire, nu le-am avut pe toate la dispozitie pentru a trage o concluzie generală. Dar dacă numerele precedente pot fi plasate din punct de vedere documentar pe acelas plan cu ultima brosură apărută, putem spune cu sinceritate si mândrie că Colectia Biblioteca Verde si-a atins scopul si Dl C. Papanace si-a îndeplinit misiunea.

Găsim în această "Corespondentă cu Serviciul Mondial" liniile conducătoare ale unui mare patriot român, Ion I. Mota, într'o problemă ce-a frământat poporul nostru de o sută de ani încoace, precum si starea de spirit a unei întregi generatii, ce si-a avut eroii si martirii ei din cauza aceleiasi probleme.

Pentruca istoria să fie sinceră si justă are nevoie de documente reale, veridice. Fără aceste documente, istoricul e împins spre conjecturi si chiar spre spiritul romantios. Deaceea considerăm aportul adus de Dl C. Papanace prin publicarea acestei corespondente ca substantial. Prea putini au fost cei ce au avut cunostiintă de această legătură spirituală a lui Ionel Mota cu grupul dela Erfurt. Documentele acestei legături s'ar fi putut pierde cu usurintă din cauza epocei turburi pe care o trăim. Astfel, date fiind la iveală, vor constitui în viitor o puternică sursă de documentare pentru cercetătorii istorici ai Miscării Legionare si-ai evenimentelor din preajma marei prigoane din 1934. Numai asa, istoria politică a României dintre cele două răsboaie mondiale nu va fi udată numai de isvoarele pártinitoare dacă nu tendentioase, ale democratiei nationale.

Felicităm pe Dl C. Papanace si-l îndemnăm să continue pe calea adevărului istoric.

§ <u>B.I.R.E.</u> - Iulie a.c. - In BIRE din 1 Iulie, Dl OTTescu imaginează un legionar - pe care îl numeste "cinstit" - cu dorinta de a-l face de două parale într'o "scrisoare deschisă".

Un mâner de lemn într'o teacă goală, iată sabia cu care Dl OTTescu ne amenintă. O sabie purtată de un diletant (chiar cu aerul unui d'Artagnan) nu poate fi luată în serios, subliniem : astăzi. Altădată era altceva ! Atunci când Dl OTTescu avea la îndemână politia, jandarmeria, butoaie de vitriol sărindărene si alte otrăvuri... Iti era mai mare dragul să-l iei de urechi !...

Dar printre altele, Dl OTTescu scapă totusi si un adevăr. Ne promite că mâine "lumea va cunoaste doar oameni liberi". Suntem de acord. Ne întrebăm numai: să se fi gândit oare Dl OTTescu si la români ? Noi continuăm să afirmăm, în numele unor drepturi ale omului foarte apreciate uneori de domnii delaBIRE, că ar fi o mare nedreptate dacă românii ar fi si în viitor exclusi...cel putin la ei acasă. Suntem modesti că-i vorba de Dl OTTescu...Ori cum s'ar interpreta, sunt si ei oameni...chiar dacă sunt legionari.

Ceeace ne face să credem că Dl OTTescu nu s'a referit la români, e tot o declaratie din BIRE (15 Iulie) , unde Dl Schoenfeld împreună cu (ironia soartei!) Comitetul National Român, sunt de părere că pentru a fi "leader politic" trebuie să fi purtat cravată rosie în tinerete sau să fi fost "decretat" ca atare de către "Carol inimă de câine". Natural, noi legionarii, putem fi parasutati, ne putem răsboi prin munti, putem zace prin închisori, asta da ! "Leaderi politici" ?...Vai, nuuu! "Aceasta ar fi o elementară măsură de sigurantă pentru viitor" spune Dl Schöenfeld. Si dacă noi am îndrăsni să-l contrazicem, ne aprindem pae în cap. N'am mai fi scosi din fascisti, comunisti, colaborationisti, nihilisti, sufletisti, înfine toate epitetele pe care fantezia "leaderilor politici" perindati pe la cârma tării noastre din 193o si până azi - cu câteva exceptii - le-au inventat.

Suntem de acord si cu BIRE uneori: când Dl Schoenfeld spune: " Să sperăm că în lunile ce vor veni se va ajunge la o clarificare si că "Free Europe" va abandona politica negativistă purtată fără nici o justificare fată de exilul politic românesc", exil politic românesc, care nu este reprezentat în nici un caz de către Comitetul National Român.

.o-

****

HIROTONIREA PREOTULUI ANCHIDIM USERIU.

Cu un ceremonial impresionant a avut loc Duminecă 29 August serviciul de hirotonire a primului preot român ortodox din Brazilia, Dl. Anchidim Useriu.

Colonia siriană din Rio, printr'un gest de înaltă întelegere frătească, a pus la dispozitia coloniei noastre biserică Sf. Nicolae, atât pentru slujba de hirotonire cât si pentru toate serviciile duminicale obisnuite, până când bine'nteles, colonia română va reusi să-si ridice o biserică proprie.

Serviciul de hirotonire a fost săvârsit de I.P.S.Sa Mitropolitul Ioan Teodorovici, seful spiritual al Ucrainienilor din cele două Americi, înconjurat de un sobor de preoti format din: Arhimandritul sirian Haji, parohul bisericii Sf. Nicolae; preotul sirian Fakham, ajutorul acestei parohii; protoereul sirian Kerbani din São Paulo si preotul ucrainian Filimon, din Curitiba.

Răspunsurile au fost date de corul român, condus de Dna Inge Dimitriu si de corul grecesc.

Intrucât această slujbă de hirotomire ortodoxă avea loc la Rio pentru prima oară, au participat la înăltătorul eveniment, pe lângă colonia română, toate celelalte colonii ortodoxe: siriană, greacă, ucrainiană, rusă si bulgară.

A fost un moment de mare trăire si regăsire sufletească, în cadrul lumii ortodoxe din Brazilia. Presa din Rio a fost prezentă, înregistrând evenimentul pe prima pagină.

Casa Română, căreia apartine meritul înfiintării parohiei noastre, si prin acesta întregei colonii române din Rio si din Brazilia, înregistrează o realizare de o incontestabilă valoare.

După serviciul religios, Casa Română a oferit o masă românească la care, pe lângă demnitarii ortodoxi în frunte cu Mitropolitul Ioan, au participat toti membrii prezenti ai coloniei române, printre care : Dna si Dl Ambasador N.P.Comnen, Dna Lucia Fernandes, Dna si Dl At. Atanasiu, Dna si Dl Comandor Mircea Teohari, Dna Butculescu, Dna Bals, Dna Beloiu, Dna si Dl Ing. Jean Paparizu, Dl Ing. Dumitru Mihăescu, Dna si Dl Col. Eduard Ressel, Dna si Dl Prof. Dimitriu, Dra A. Cocăneanu, Dl Dr. Faust Bradescu, Dl Ing. Marcu Nicolau, Dna si Dl Dr. Al. Francu, Dna si Dl Ing. R. Comnen, Dna si Dl Cristu Atanasiu, Dl D. Nicolau, Dl Andrei Duchiade, Dl Pimen Ceacâru, Dna si Dl Bujorel Hoinic, Dna si Dl Comandor Beler, Dna Vilma Prodeus, Dl Marcel Preotescu, Dra Smetau, Dna si Dl Petre Ioanu, Dl Ceanaca, Dna si Dl Prof. Mihulin, Dna si Dl Dascălu, Dna si Dl Titus Tofan, Dna si Dl Oct. Constantinescu, etc. Dela São Paulo a participat un impunător grup de români, între care: Dna si Dl Augustin Hila, Dl Av, N. Iancu, Dna si Dl Ing. Carâp, Dl. Av. D. Paulescu, Dl Pictor Oană Potecasu, Dl Ing. Rimbievschi, Dl Albu, Dl Gaie, etc.

Cu ocazia acestui eveniment, colonia română a dat dovadă de un impunător spirit de întelegere si sacrificiu, colectându-se aproape 50.000,00 de cruzeiros, iar bufetul s'a realizat din darurile oferite de membrii coloniei.

Pentru creiarea parohiei si pentru realizarea serbării de hirotonire, au dat un pretios concurs: Dna si Dl Ing. Dumitru Mihăescu din cugetul si prin munca cărora a luat fiintă parohia română din Rio de Janeiro. Această vajnică familie de români sunt initiatorii si realizatorii marei opere crestine din Brazilia. Alăturea de ei mai putem cita pe Dna si Dl Col. Ressel, Dna Butculescu, presedinta Comitetului de Doamne de pe lângă Casa Română, Dna Beloiu, Dl Ing. Marcu Nicolau, Dl Ceanaca, Dna si Dl At. Atanasiu, Dna si Dl Prof. Dimitriu, Dl Titus Tofan, cantorul bisericii, Dl Pimen Ceacâru, Dl Petru Ioanu, Dl Dan Mihăescu, etc.

Ca urmare a înfiintării Parohiei noastre, Duminecă 12 Sept. a avut loc primul botez săvârsit în Brazilia de un preot român ortodox. S'a îmbrăcat cu haina crestină copilul Corneliu, fiul Dnei si Dlui Gheorghe Dascălu.

Duminecă 17 Octombrie va avea loc la São Paulo înfiintarea primei filiale a Parohiei din Rio de Janeiro.

§ In luna August 1954 au avut loc în orasul São Paulo două Congrese Internationale: Congresul International al Scriitorilor si Congresul International de Folklor, la care au participat peste 3o de tări. Aceste întâlniri intelectuale s'au bucurat de sprijinul si participarea directă a guvernului brazilian si-a autoritătilor din São Paulo, având loc în cadrul festivitătilor pentru Centenarul orasului São Paulo.

S'a remarcat absenta totală a reprezentantilor din tările comuniste. Disensiunea politică a fost încercată însă de comunistii brazilieni. S'au isbit însă de constienta si ferma atitudine a celorlalti delegati. Incidentele n'au luat niciodată proportii. Dintre toate popoarele cotropite de imperialismul rosu, numai Lituania si România au fost reprezentate. Prima printr'un preot, iar România prin Dra Alexandra Hortopan si Dr, Faust Brădescu.

§ Din initiativa Bibliotecii "SATUL", de sub conducerea neobositului luptător de pe plaiurile Bucovinei, Av. Dumitru Paulescu s'a organizat Sâmbătă 14 August o sezătoare culturală publică, care a avut loc în sala de festivităti a Institutului de Educatie "Gaetano de Campos". Programul foarte bogat a fost deschis de corul românesc din São Paulo cu "Imnul National" si "Te-al nostru steag e scris unire". După aceea, Dl Av. Dumitru Paulescu a tinut o frumoasă conferintă despre trista situatie a neamului nostru în momentul de fată. Au urmat declamatii, muzică vocală si instrumentală, dansuri nationale (hora, sârba, Banu Mărăcine) , un tablou haiducesc foarte aplaudat. Programul s'a încheiat cu orchestra Radici, care a executat opereta "Crai Nou" de Ciprian Porumbescu precum si o serie de arii nationale. Directia artistică a avut-o Dl Faust Brădescu. Organizarea echipei de dansatori si succesul acesteia revine Dlui Prof. Bărbulescu. Deasemenea au dat un pretios concurs Doamnele Mariana Popescu artistă dela Teatrul National din Bucuresti, Dna Ilca Ceacâru (Ilka Brasil) dela Radio Mayrinck Veiga din Rio de Janeiro, precum si Dnii Harbis (voce), George Grama si Iliesu (acordeon). Serbarea afost o admirabilă manifestatie artistică si o remarcabilă propagandă natională.

§ Incepând din ziua de 18 August, colonia română din Brazilia a avut fericirea să aibă în mijlocul ei pe Dl Ambasador Nicolae P. Comnen, personalitate de prim plan în lumea politică internationalã. Doctor în Drept si Stiinte Politice dela Paris, Dl Ambasador Comnen, a reprezentat România la Berna, Roma, Vatican, Berlin, ca Delegat Permanent la Societatea Natiunilor. A fost Ministru de Externe al României; a prezidat Conferinta Micei Antante în 1938. In timpul celui de al doilea răsboi mondial,a prezidat Comitetul Crucei Rosii pentru România, în care calitate a tratat cu fortele germane si aliate pentruca orasul Florenta să nu fie bombardat. Ca recunostintă Florenta i-a conferit titlul de "Cetătean de Onoare".

Excelenta Sa este autorul a peste 2o de opere de importantă internatională.

Prezenta Excelentei Sale printre noi se datoreste unei invitatii făcute de către Ministerul Relatiilor Exterioare al Braziliei, pentru a tine o serie de conferinte în Rio si São Paulo. Această atitudine din partea Guvernului brazilian constitue o mare onoare pentru neamul românesc si-o dovadă în acelas timp de renumele cunoscutului diplomat român.

Până în prezent, Dl Ambasador Comnen a tinut cinci conferinte la Rio cu următoarele subiecte:

1) 31 August - la Academia Braziliană, în prezenta unui public select si-a unui grup important de academicieni, tratând despre: " Pour un monde meilleur ".

2) 1o Septembrie - la Facultatea de Litere : " Diplomates et Diplomaties d'hier et d'aujourd'hui ".

3) 15 Septembrie - la Universitatea Catolică :"Un grand Pape Pie XI, tel que je l'ai connu ".

4) 25 Septembrie - la Casa Română :"Situatia internatională si prevederile ce se pot face în legătură cu Tara noastră".

5) 28 Septembrie - la Comitetul pentru Europa Liberă : "Le drame des petites nations".

Importanta subiectelor si renumele conferentiarului, au atras totdeauna un număr considerabil de ascultători. In luna Octombrie, Dl Ambasador Comnen, va da o serie de conferinte la São Paulo asupra cărora vom reveni în numărul viitor.

§ Regretăm foarte mult că Dl Dr. Mardarie Popinciuc, n'a avut răbdare să astepte aparitia numărului de fată pentru a vedea răspunsul Daciei la scrisoarea DSale. Dat fiind graba cu care s'a adresat "Vetrei" - care, stiut este, adoră atmosfera de scandal si zâzanie - noi ne-am găsit constrânsi să suspendăm răspunsul si în acelas timp si publicarea scrisorii. Preferăm ca neadevărurile, răutătile, infamiile, să rămână înscrise în paginile Vetrei si nu ale Daciei.

Rămâne însă stabilit pentru viitor, că Dacia va publica orice scrisoare deschisă, articol, etc (chiar dacă e vorba de o chestiune complect contrară vederilor sau convingerilor celor dela Dacia) atâta timp cât va păstra o formă academică si nu va ataca în mod ordinar pe cineva.

****

****